

SVĚTLO

26. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

27. ČERVNA 2004

Z obsahu:

Setkání se švýcarskou mládeží

Ohlédnutí za cestou Jana Pavla II. do Švýcarska

- strana 2 -

Ty jsi Petr...

Luis Evely

- strana 4 -

Evropa potřebuje ty, kdo se za ni modlí

- strana 5 -

K čemu jsou mariánská zjevení?

- strana 5 -

Raději apoštolem než milionářem

Alexa Gaspariová

- strana 6 -

Směrem k Bohu skrze Ježíše Krista

Josef kardinál Ratzinger

- strana 9 -

Severská cesta

Gene Edward Veith

- strana 10 -

Ochrana života po fatimsku

- strana 11 -

Bůh tě stvořil jakožto ženu

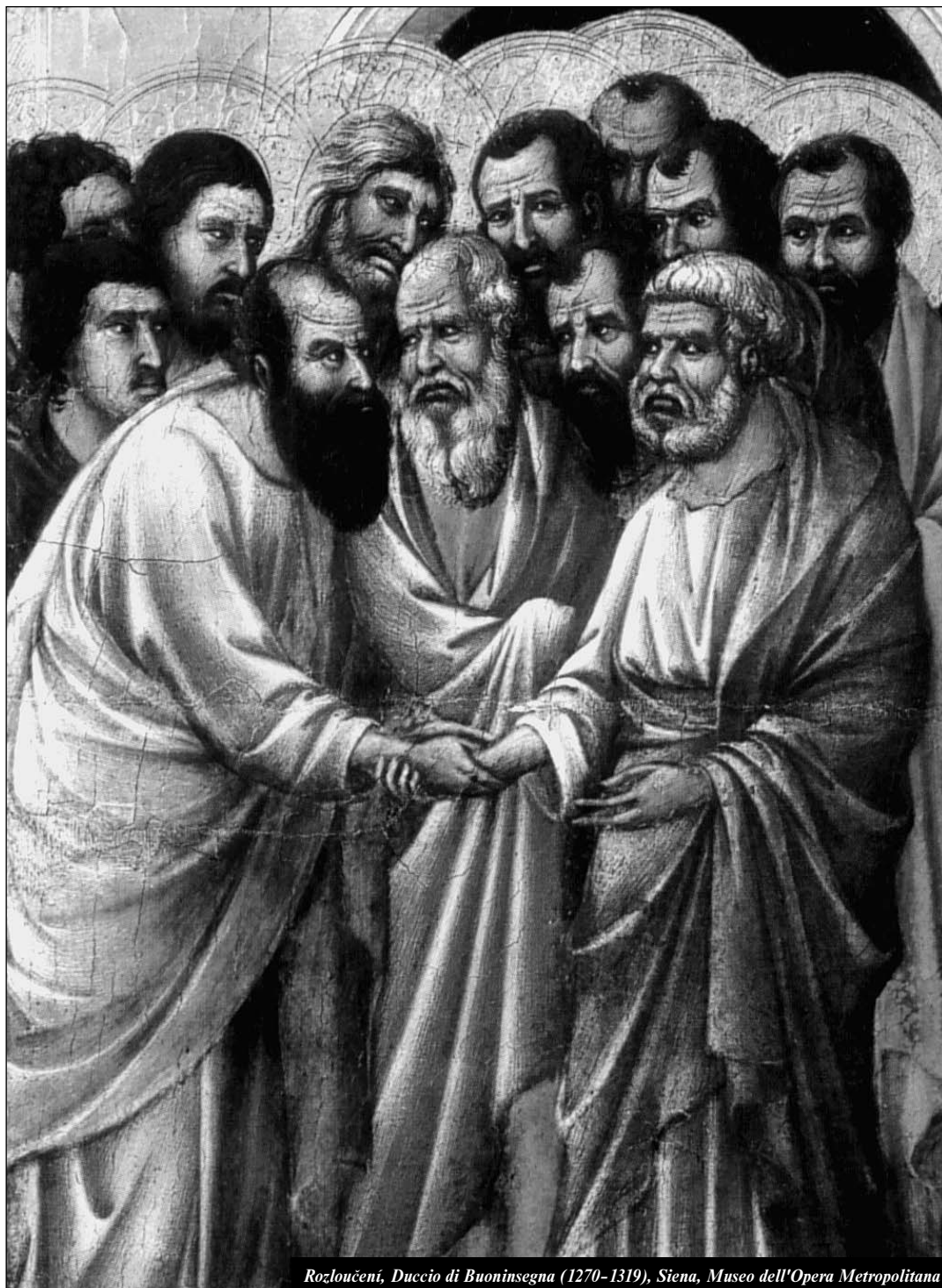
Stefan kardinál Wyszyński

- strana 12 -

Papež Pius XII. (20)

Četba na pokračování

- strana 14 -

Rozloučení, Duccio di Buoninsegna (1270-1319), Siena, Museo dell'Opera Metropolitana

Setkání se švýcarskou mládeží Ohlédnutí za cestou Jana Pavla II. do Švýcarska

Mám dosud v duši velmi živé obrazy krátkého, ale intenzivního pobytu, který mi v sobotu a v neděli Boží Prozřetelnost znovu dala strávit ve Švýcarsku.

Chci znovu vyjádřit svou vděčnost spolubratřím biskupům a občanským představitelům, zvláště pak prezidentu švýcarské konfederace, za přijetí... a za všechnu vykonanou práci na přípravách. Děkuji i federální vládě za rozhodnutí zvýšit úroveň diplomatického zastoupení Švýcarska u Svatého stolce.

Myšlenky hluboké vděčnosti patří také sestřím Milosrdné lásky svatého Kříže, které mi poskytl pohostinství ve své rezidenci Viktoria Heim. A nakonec všem, kteří se starali o různé aspekty mé pastorační cesty.

Hlavním důvodem apoštolské pouti k tomuto milovanému

národu bylo setkání s katolickou mládeží Švýcarska, která pořádala svoje první národní setkání. Vzdávám díky Pánu, že mi dal příležitost prožít spolu s nimi chvíle velkého duchovního nadšení a předložit novým švýcarským generacím poselství, s nímž bych se rád obrátil na všechny mladé Evropy i světa. Toto poselství, jež mi leží na srdci, shrnují tři slova: **vstaň, naslouchej, vydej se na cestu.** Sám zmrtvýchvstalý a živý Kristus opakuje tato slova každému chlapci a každé dívce naší doby. To on vyzývá mládež třetího tisíciletí, aby povstala. To znamená, aby dala plný smysl svému životu.

Chtěl jsem se stát hlasem či ozvěnou tohoto apelu v přesvědčení, že pouze Kristus, Vykupitel člověka, může pomoci mladým, aby povstali z negativních

zkušeností a úpadkové mentality a aby vyrostli do své plně lidské duchovní i mravní osobnosti.

V neděli dopoledne na slavnost Nejsvětější Trojice jsem mohl koncelebrovat Eucharistií

s biskupy a tolika kněžími, kteří přišli ze všech koutů Švýcarska... Jednomyslně jsme vzdávali chválu a díky trojjedinému Bohu za krásy stvoření, jimiž

je Švýcarsko bohaté, a ještě více za společenství lásky, jejímž pramenem je on. Ve světle tohoto základního tajemství křesťanské víry jsem znovu vyzýval k jednotě všech křesťanů tím, že jsem vybízel především katolíky, aby jí žili mezi sebou a vytvářeli z Církve dům a školu společenství. Duch Svatý, který vytváří

jednotu, nabádá také k poslání, aby pravda o Bohu a člověku, kterou zjevil Kristus, byla dosvědčována a hlášána všem. Každý člověk totiž nese stopu trojjediného Boha a nenajde pokoj, leč v něm.

Před odletem z Bernu jsem se chtěl setkat se sdružením bývalých švýcarských gardistů. Byla to prozřetelnostní příležitost, abych poděkoval za cennou službu, kterou sbor švýcarské gardy už pět století prokazuje Svatému stolci. Kolik tisíc mladých, pocházejících ze švýcarských rodin a farností, poskytlo svůj zvláštní přínos Petrovu nástupci během těchto století. Chlapci jako všichni ostatní, plní života a ideálů, mohli tak projevit svou upřímnou lásku ke Kristu a Církvi. Kéž dokážou mládí Švýcarska i celého světa objevit úchvatnou jednotu mezi vírou a životem a připravovat se k tomu, aby vyplnili s nadšením poslání, k němuž je Bůh volá.

Kéž nejsvětější Panna Maria, které z celého děkuji za uskutečnění této 103. apoštolské cesty, vyprosí všem tento veliký a cenný dar, který je tajemstvím pravé radosti.

Radio Vaticana

EDITORIAL

„Půjdu za tebou,“ prohlašovali někteří z těch, kteří slyšeli Ježíše a viděli jeho skutky. Jít za Ježíšem neznamená pouze připojit se k jeho doprovodu, ale především sdílet jeho způsob života. Když Pán upozorňuje na skutečnost, že nemá, kam by hlavu složil, zařazuje se tím mezi bezdomovce. Ti, kterým se takto představil, sotva tušili, co se za tím skrývá. K tomuto prohlášení je totiž třeba připojit skutečnost, že takto mluví ten, „skrže něhož všechno je stvořeno“. Dříve, než vyzval své učedníky, aby všechno opustili a šli za ním, už sám opustil všechno. Přitom mezi jeho „vším“ a mezi „vším“ jeho učedníků leží nekonečná propast. Pro Pána není však rozhodující, „kolik“ toho opouštějí, ale jde o to, aby to bylo skutečně „všechno“.

Petrův příklad nám názorně ukazuje, že pod pojem „všechno“

spadá více než jen majetek, domov a rodina. Ta nejsvícenější část „všeho“ je vyjádřena v jiné Ježíšově výzvě k následování: „Zapři sám sebe, vezmi svůj kříž.“ I pro Ježíše tvoří toto „sebezřeknutí“ nejpodstatnější součást jeho proměny: „Ačkoliv byl rovný Bohu, sám sebe se zřekl a vzal na sebe přirozenost služebníka.“ Celý jeho „sestup“ z božství byl smysluplný právě v tom, že se stal dokonalým „služebníkem“, tedy tím, kdo byl bezvýhradně k dispozici vůli nebeského Otce, aby mu tak umožnil uskutečnit plán spásy a záchranu světa.

Boží plány se vyznačují těmito vlastnostmi: dobrodiní, která přinášejí světu, přesahují všechno lidské pomyšlení; uskutečňují se bezpečně i za podmínek lidsky zcela nepochopitelných; uskutečňují se prostřednictvím lidí, kteří se dokážou zříct „všeho“, aby by-

li pro jejich provedení Bohu bezvýhradně k dispozici.

Mohlo by se zdát, že právě představa takového Božího plánu by mohla být nejlepším motivem k tomu, abychom se všeho ostatního zřekli. A přece tomu tak nemusí být. Dokud jsme nezrušili své vazby k tomu všemu, co nám přes míru přirostlo k srdci, nejsme totiž ani schopni docenit Boží plán. Nejdříve musíme v postupných krocích opouštění očistit své srdce a jeho zrak, abychom byli schopni vidět to, co Bůh zamýšlí uskutečnit skrže naši služebnost. První, co je třeba opustit, je cesta hříchů. Opustit všechno znamená opustit každou zamilovanost do sebe, i tu, která schovává své „já“ za „my“. Je to sebeuspokojení ze společenství, které společným soustředěním pozornosti na sebe zaclání jediný nejvyšší a nejsvětější Střed,

Pokračování na str. 4

Pevné rozhodnutí

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Jdi a všude zvěstuj Boží království

Celý svůj život přicházel Ježíš o Velikonočních věrně do Jeruzaléma na oslavu velikých svátků. Dnes však směřuje do Jeruzaléma, nikoliv aby vyhověl Zákonu, ale aby dal těmto svátkům ten obsah, jehož jsou od počátku předobrazem. Přibližuje se totiž doba *Ježíšovy smrti* a právě s tímto vědomím stoupá ke svatému městu **pevně rozhodnut** splnit toto své poslání. To, co ho tam čeká, nebude náhodný shluk událostí ani uskutečnění lidských záměrů. Naplní se odvěký Otcův plán, který Ježíš na sebe poslušně a dobrovolně přijímá. Pojď k němu naučit se přijímat pevné rozhodnutí, abys vždy tak jako on *činil to, co jsi měl učinit*.

Všechny, kteří se k němu přibližují s dobrou vůlí v srdci, touží Pán připojit k sobě. Je to povolání pro obzvláště vyvolené a milované: *Pojď za mnou!* Nebraň se přitažlivé síle, která z něho vyzařuje, a odpověz s upřímným zvoláním: *Půjdu za tebou!*, za kterým nestojí žádná výhrada. Máš s ním takto vkročit do zcela jiného světa. Ježíš před tebou nezatajuje nic, co by tě mohlo odradit: *Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil*. Jít za ním neznamena zajistit si pohodu a pohodlí. Není tu zařízení nic z toho, na co jsme zvyklí. Ale zřící se pohodlí těla a světa není to nejtěžší. Největší oběť vyžaduje opustit a odpoutat se nikoliv od toho, co je kolem tebe, ale co je přímo v tobě. Nejvíce tě spoutává tvůj vlastní střed, kolem kterého se všechno točí. *Svoboda, ke které nás chce osvobodit Kristus*, předpokládá připravenost **opustit sám sebe**.

Otrocký chomout vlastního „já“ se snaží prosadit i tak, aby to vypadalo jako projev nábožnosti a horlivosti v Boží službě. Nevyhýbá se ani synům Zebedeovým. Právě ti dva, kteří by nejraději seděli jeden po levici a druhý po pravici⁽¹⁾, se cítí rozhořčení, když se jim nedaří splnit dané záměry: „Pane, chceš, abychom je zahubili?“ I ke Kristu se můžeš hlásit, protože lichotí tvé sebelásce, že se vedle něho vidíš v lepším světle a cítíš oprávnění ovládat druhé. Ježíšova blízkost nestačí, jestliže pečlivě nezkoumáš, *jakého jsi ducha*.

Následovat opravdu Ježíše znamená jít za ním, *kamkoliv půjde*, a to nikoliv pro své zálibení, ale **pro něho samého**. Ačkoliv je to nejtěžší, je to jediná cesta ke skutečné svobodě. Pravá svoboda ducha odevzdává svou svobodu tomu, který se pevně rozhodl k poslušnosti.

Neobávej se, že tím upadáš do otroctví. Ježíš ví, co chce, protože to je ve skutečnosti nejsvětější a nejsvobodnější vůle nebeského Otce. Naopak opravdové otroctví je to, čím tělo utlačuje ducha, takže ve skutečnosti nemůžeš *dělat, co bys chtěl*. Jaká je to svoboda, když *tělo touží po něčem jiném než duch, a duch zase po něčem jiném než tělo*? Rozhodneš-li se pevně jít za Ježíšem, zanecháš všech jiných starostí a ohledů. Nebudeš se *ohlížet nazpět* nikoliv proto, že nesmíš, ale protože jsi svobodný a nechceš: nevidíš, jaký by to mělo smysl. Za čím by ses potřeboval ohlízet, když jsi našel a přijal toho, **který je všechno ve všem?** Ustavičný spor, komu vyhovět, zda tělu, nebo duchu, je vyřešen: své rozhodování jsi postoupil vyšší jednoznačné instanci. Nejvyšší pak definitivně *rozhodl, že se půjde do Jeruzaléma*.

Abys cíl této cesty viděl v pravém světle, dívej se za ním již nikoliv svýma, ale jeho očima. Na konci jeho cesty není smrt, Syn člověka jde do Jeruzaléma, *aby byl povýšen*. Tentokrát jde naplnit jiný Zákon, který je *obsažen v jediné větě: Miluj svého bližního jako sebe*. Ježíš se tak rozhodl, protože chce přivést do slávy všechny ty, které mu Otec dal. Cesta k této slávě nesměruje tedy do pokoření, utrpení a smrti, nýbrž pouze jimi prochází do slávy, *jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy*⁽²⁾.

To je také tvůj cíl, pro který jsi stvořen, *být vyvýšen*, úplně spočinout v Bohu, a to nikoliv sám, ale spolu se všemi, které *miluješ jako sebe*. Proto *jdí a všude zvěstuj Boží království*. Ani když tě tvoji bližní nebudou chtít přijmout, nezapomínej, že tvůj Pán nepřišel *lidi zahubit, ale zachránit*. Nepatříš snad sám mezi ty, kteří ho nepřijímali? A přece tě nezavrhl, ale zve do svého společenství, abys nejen jednou ve slávě, ale **již nyní** u něho zakoušel tu pravou svobodu, ke které jsi povolán. Chce, *aby tam, kde je on, byli s ním také ti, které mu Otec dal, on v nich a Otec v něm*.⁽³⁾ Nejen v utrpení, ale i ve slávě. Pán tě poctil, že můžeš patřit mezi ně.

Máš ještě zájem ohlízet se nazpět, zda by nebylo lépe, kdyby sis nemusel odpírat to, co vyhovuje *žádostem těla*? Znamenalo by to *zapráhnout se do otrockého chomoutu*. Nesmlouvej, k ničemu to nevede. Polož ruku na pluh a *nevracej se ke starým způsobům*. Hlavu vzhůru! *Jsi přece povolán ke svobodě. Budeš-li mít Pána ustavičně na zřeteli, nezakolísáš*.⁽⁴⁾

Ježíši, *půjdu za tebou! Ukazuj mi cestu k životu, u tebe je hojná radost a věčná slast*.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mk 10,35-37; ⁽²⁾ Jan 1,14;

⁽³⁾ srov. Jan 17,23-24; ⁽⁴⁾ resp. žalm 15;

⁽⁵⁾ tamt.

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 19,16b.19-21

Hospodin řekl Eliášovi: „Elizea, syna Šafatova z Abel Mechola, pomaz za proroka místo sebe!“

Když Eliáš odešel z hory, nalezl Elizea, syna Šafatova, jak právě oral. Měl před sebou dvanáct spřežení, on sám byl při dvanáctém. Eliáš šel kolem něho a hodil na něj svůj plášť. Elizeus opustil býky, běžel za Eliášem a řekl: „Prosím, ať mohu políbit svého otce a svou matku, a pak půjdu za tebou.“ Eliáš odpověděl: „Jdi a vrať se; co jsem ti měl učinit, to jsem udělal.“

Elizeus se tedy od něho vrátil, vzal spřežení býků, zabil je, na jejich jármu uvařil maso a dal ho lidem k jídlu. Pak vstal, šel za Eliášem a sloužil mu.

2. čtení – Gal 5,1.13-18

Bratři!

To je ta svoboda, ke které nás osvobodil Kristus. Buďte v tom tedy pevní a nenechte se zase zapráhnout do toho otrockého chomoutu.

Bratři, vy jste byli povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být zámkou, abyste se vraceli ke starým způsobům. Spíše si navzájem posluhujte láskou. Celý Zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: „Miluj svého bližního jako sebe.“ Jestliže se však mezi sebou koušete a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili!

Chci říct toto: Žijte duchovně a nepropadnete žádostem těla. Tělo totiž touží proti duchu a duch zase proti tělu. Jsou to věci, které si navzájem odporují, takže neděláte, co byste chtěli. Jestliže se však necháváte vést Duchem, nejste už pod Zákonem.

Evangelium – Lk 9,51-62

Když se přibližovala doba Ježíšovy smrti, pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma. Poslal před sebou posly a ti cestou přišli do jedné samařské vesnice, aby mu tam připravili nocleh. Ale Samaritáni ho nepřijali, protože měl namířeno do Jeruzaléma.

Když to viděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, chceš, abychom svolali z nebe oheň, aby je zahubil?“

On se však obrátil a přísně je pokáral. Pak šli do jiné vesnice.

A jak šli, cestou mu někdo řekl: „Půjdu za tebou všude, kam půjdeš.“

Na té Skále zbuduji svou Církev

Církev má v sobě nesporně něco tajemného. Dnes, o slavnosti sv. Pera a Pavla chceme do tohoto tajemství nahlédnout. Písmo svaté je vyjadřuje v mnoha obrazech a podobenstvích.

Církev je **společenství**, tzn. ono mesiánské společenství, ve kterém Starý zákon našel své naplnění. Oč jsme šťastnější než lidé, kteří žili před Kristem!

Církev je **Boží lid**, lid svatých, tj. těch, do jejichž duše bylo vloženo semeno svatosti a které sám Nejvyšší povolal k dokonalé svatosti.

Církev je **Boží stádo**, které shromáždil Dobrý pastýř a vede je k věčné spáse.

Církev je **vinný kmen**, který zasadil Vykupitel a kterým proudí jeho božský život, takže nese své ratolesti s hojnou úrodou.

Církev je **Boží město**, které se zvedá k nebi jako znamení pravdy a přináší světu skrze Krista záchranu.

Církev je **Matka**, která se o nás stará a která předává všem věčný život a službu milosti lásky ze zdrojů Nejvyššího.

Církev je konečně **Kristovo Tělo**, jehož hlavou je sám Kristus a my všichni jsme jeho údy. Svati apoštolové Petra a Pavel nás vybízejí: „Jděte vždy za Boží Církví!“

-sks- 26/03

Ty jsi Petr...

Dříve než Petr potkal Ježíše, byl spokojen sám se sebou. Měl důvěru ve své schopnosti, byl si vědom své důležitosti, své vrozené autority a uplatňoval ji mezi svými spolupracovníky. Když však kolem něho poprvé prošel Pán, byl s jeho sebeláskou konec. Ještě před tímto prvním setkáním udělal Pán krátký proces s jeho obvyklou sebejistotou. Brány nebes se otevírají jen pro chudé. To potřeboval Petr prožít v okamžiku. Nejlepší přípravou na jeho hodnost jako hlavy Církve bylo odhalení jeho neschopnosti, jeho úplného selhání, jeho zakořeněných slabostí. Šlo to tak daleko, že ubohý Petr, obvykle tak vášnivý, tak sebejistý, tak rychle připravený vzít na sebe odpovědnost a ujmout se slova, začal tím, že prosil, aby Pán od něho odešel, nechal ho samotného a nenakládal na něho svou nesnesitelnou přítomnost: „Odejdi ode mne, neboť jsem člověk hříšný.“

Petr prohlédl, že není hoden, že byl připraven o svou sebejistotu, že byl vrácen do bodu nula: to je metoda evangelia, jak vychovat vůdce.

Jistě, potřeboval ještě mnoho zkoušek, mnoho porážek, mnoho omylů, než se této lekci od základu naučil. Často na ni ještě zapomene a bude podobně jako my dělat zoufalé pokusy, aby získal zpět, co jednou odevzdal, aby popřel, čemu se naučil, aby se opět postavil na vlastní nohy a začal počítat s vlastními silami.

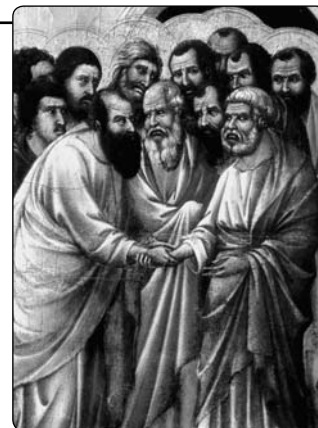
Ale Bůh je vytrvale věrný. Bůh dodrží všechno, co slíbil při prvním setkání u jezera Genezaretského. Stále znovu ho bude obdarovávat svým světlem, svou milostí, až jednoho dne bude zcela u konce a pokorný a smutný prohlásí: „Páne, ty víš všechno, ty víš také, že tě miluji.“

Všechno začalo jednoho rána na břehu jezera. Protože se

lidé tlačili jeden na druhého, aby slyšeli Ježíše, vstoupil Pán na jednu loď. Tato zdánlivá náhoda byla ve skutečnosti volba. „Ježíš vstoupil na loď, která pařila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Pak se posadil a učil z lodi zástupy“ (Lk 5,4).

Zatímco Ježíš mluvil, naslouchal mu Petr s obdivem a nikoliv bez hrdosti, že mluví z „jeho“ lodi. A smí-li dát fantazii volný průběh, Petr poslouchal tuto rekollektu se zalíbením a jako amatér, jehož nejvlastnějším povoláním je lovit ryby. A to zase uměl Petr velice dobře.

Ale Ježíš skončil kázání a obrátil se na Petra: „A teď budeme lovit ryby.“ Petr se lekl, jako by byl při něčem přistižen. „To přece nemá smysl,“ namítá, „celou noc jsme pracovali, a nic jsme nechytili.“ „Ale přesto pojďte,“ říká Ježíš. A stal se div, který Petrem hluboce otřásl.

Zde, v jeho vlastním oboru, na jeho vlastní půdě ho Ježíš porazil a dal mu poznat, že v tom, kde se Petr pokládal za něco, bez Pána nic nezmůže.

Petr se obrátil nikoliv pro Ježíšovo kázání, nýbrž kvůli rybolovu. Ježíš ho v jeho vlastním útočišti zahnal do úzkých, aby ho zbavil samolibosti, takže vyzná svou prázdnotu a bezmocnost. Nebyl vybrán pro své mistrovství, pro svou pověst, pro své zásluhy, nýbrž jedině pro své pokoření.

Ze „Setkání s Kristem.“

Deset oslovení.“

-sks- 26/03

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

kterému je třeba se klanět ve svrchované účtě.

Ačkoliv spíše projde velbloud uchem jehly než boháč do nebeského království, Bůh nenechává stranou ani ty, kteří přímo tonou v milionech. Případ povolání úspěšného podnikatele, aby všechno opustil pro Boha, ukazuje, že milosrdný Pán si hledá své nástroje, kde se mu líbí. Tento příklad však také ukazuje na další nezanedbatelné skutečnosti: Zprvu: Dobré semeno, které rodiče zasejí do dětské duše, dokáže se nakonec prokousat na slunce jako travička, která prorazí i vrstvu asfaltu. Proto kdo se postará, aby dítě od samého začátku poznávalo a prožívalo, jak je Bůh dobrý, dělá pro záchranu světa víc než kdokoli jiný. Jak vznešené a důležité je v tomto směru poslání ženy - matky! Za druhé: Opus-

tit všechno neznamená nutně odejít do kláštera. V odpoutanosti a odloučenosti od statků tohoto světa je možno žít velice plodně a užitečně i uprostřed světa.

Bývalý velkokapitalista dokáže nejlépe porovnat, co přinese člověku větší, upřímnější a trvalejší radost, zda úspěšná roční bilance a hojně přírůstky na straně příjmů, nebo vděčné slzy chudých křesťanů, kteří se mohli setkat s Bohem v kostele postaveném lidskou solidaritou a přičiněním. Radost ze způsobené radosti je tou nejvyšší možnou mzdou. Je to mzda božského původu, protože je to nejvyšší odměna, kterou Bůh odměňuje sám sebe. Bohatost této odměny dává smysl rozhodnutí opustit vše a jít za Bezdomovcem.

-red-

Evropa potřebuje ty, kdo se za ni modlí

Že bůh konzumu a islamizace jsou dnes největším nebezpečím pro hodnoty v křesťanské Evropě, popírají jen ti, kteří si křesťanskou Evropu nepřejí.

Vždy když hrozilo Evropě nebezpečí, utíkala se k růženci.

Skuteční otcové Evropy Robert Schuman, Konrád Adenauer a Alcide de Gasperi, tři skutečně velcí státníci, byli mužové růžence. Nepohrdali touto prostou modlitbou. Že se Konrád Adenauer modlil denně se svou rodinou růžencem, víme ze svědectví jeho syna Pavla, který je knězem. A z veřejného svědectví francouzského prezidenta Mitterranda je známo, že ministerský předseda Schuman všechna státně politická zasedání, kte-

rá byla důležitá, v určitou dobu přerušil a udělal si čas, aby se pomodlil breviář nebo růžencem. Před první velkou smlouvou Evropy o montánní unii odebrali se všichni tři státníci na pozvání Konráda Adenauera na týden k duchovní obnově do benediktinského opatství Maria Leach v Eifelu. Připojili se k modlitbám mnichů a večer se spolu modlili růžencem za mír a jednotu v Evropě.

V červnu 2004 se konají rozhodující volby do evropského parlamentu. Modleme se každý den večer v 19 hodin alespoň střelnými modlitbami, ale nejlepší je růžencem. Na mnoha místech, kde se zjevila Matka Boží, zdůrazňovala: Není pro-

blému, který by nemohl být vyřešen důvěryplnou modlitbou svatého růžence.

To platí přirozeně i ze státně-politického hlediska. Stačí si připomenout událost našich jižních sousedů, kteří byli po válce obsazeni čtyřmi okupačními mocnostmi a získali 15. května 1955 samostatnost a neutralitu. 24. března 1955 byla rakouská vláda pod vedením Bruna Kreiského pozvána Molotovem do Moskvy. Nikdo nevěděl, co mají Rusové za lubem. Ve všech kostelích, klášterech a v mnoha rodinách se celý národ modlil růžencem. Vláda se vrátila z Moskvy s ruským příslibem neutrality a znovusjednocení Rakouska. Kreisky to komentoval slovy:

Konrád Adenauer

„Stal se zázrak!“ A vzpomeňme na „růžencovou revoluci“ na Filipínách, která dosáhla v únoru 1986 nekrvavého svržení diktátora Marose. Nikoliv politickým tlacháním a čachry, nikoliv terorismem, ale modlitbou je možno obrátit svět k lepšímu. Na co čekáme?

Slavorum Apostoli 1/04

K čemu jsou mariánská zjevení?

Na otázky agentury ZENIT odpovídá karmelitán P. Jesús Castellano Cervera, poradce Kongregace pro nauku víry a profesor mariologie na papežské teologické fakultě Teresianum.

Jaký je význam mariánských zjevení v nauce o spáse křesťanské víry?

CERVERA: Na jedné straně spočívá teologický význam autentických zjevení v tom, že jsou znamením živé Kristovy přítomnosti v Církvi. V případě Panny Marie jsou znamením její zvláštní přítomnosti po boku Kristově jakožto Panny, kterou vzal k sobě do nebe.

Mariánská zjevení mohou Církvi pomáhat v tom, že posilují víru a dávají Božimu lidu jistotu o její přítomnosti a mateřské ochraně zvláště v určitých dějinných okamžicích, kdy je zapotřebí posílit víru a naději.

Někdy mají mariánská zjevení nebo zázračné obrazy ekzeziologický význam, zvláště když si poslouží nadpřirozenými jevy a tak potvrzují jistotu, že je to Mariin zásah, aby došlo k smí-

ření mezi lidmi, jak tomu bylo v Guadalupe.

Jak zkoumá Církev pravost zjevení?

CERVERA: Především je Církev přesvědčena o tom, že Bůh se může svému lidu zjevovat, jak se mu líbí, jak to dělal při teofaniích již ve Starém zákoně a ve zjeveních Zmrtvýchvstalé-

ho. Toho je schopna také Panna Maria. Církev se snaží, aby získala jistotu o takové přítomnosti a vyloučila případy subjektivní mystifikace, podvodu a lehkověrnosti.

Pokud tuto jistotu získá, snaží se věřícím zprostředkovat pravdivost těchto událostí a vyloučit každou možnost zmatku nebo bludu. Nic si nesmí protirečit ani být v protikladu k víře a k mravům nebo křesťanskému životu.

Zkoumá také příslušná poselství, zda odpovídají pravdě, a hledá, jaké přinášejí plody. Dělá to s veškerou vážností, takže někdy uplynou celá léta, než zazní oficiální soud Církve.

Fatima – jedno z nejdůležitějších míst mariánských zjevení 20. stol.

Do té doby jsou všichni vyzváni, aby zachovávali zásady víry a zdravé mariánské teologie a spirituality.

Seznam zjevení Pána Ježíše a Panny Marie z poslední doby je velmi dlouhý. Biskupové mají povinnost uvědomovat Svatý stolec, když takový fenomén překračuje hranice jejich diecézí.

Od zjevení v Lurdech uplynulo již 150 let. Co znamenaly Lurdy pro víru, jakou nauku je z nich možno vyvodit?

CERVERA: Poselství Lurd se mi jeví jako zcela jasné. Svým zjevením potvrdila Maria pravdu dogmatu o neposkvrněném početí, neboť jako taková se Bernadete představila. Od té doby se stalo „mariánské zjevení“ z Lurd, které Církev uznala za pravé, výrazným bodem mariánské úcty.

Matka Boží působí v Lurdech tajemným způsobem jako zdroj milosti a světla skrze běžnou pastorační péči, kterou Církev věřícím poskytuje k prospěchu fyzického, psychického a duchovního zdraví těch, kteří se k tomuto charismatickému místu obracejí s vírou, důvěrou a láskou.

Raději apoštolem než milionářem

Hubert Liebherr, úspěšný podnikatel velkého koncernu, mění rázem svůj život

Jméno Liebherr můžeme číst na různých jeřábech, stavebních strojích i na domácím nářadí. Hubertův otec začal s tímto podnikáním po válce v malém dřevěném domku. Dnes zaměstnává jeho rodina (tento podnik je dodnes stoprocentně rodinným majetkem) 21 000 pracovníků. Roční obrát činí čtyři miliardy eur.

Jako první syn se v roce 1950 narodil Hubert a bydlel s rodinou v Illertalu. R. 1956 se přestěhovali do Biberachu mezi Ulmem a Friedrichshafenem v srdci Horního Švábska. „Moje první cizí řeč byla hochdeutsch (hornoněmčina),“ říká s úsměvem.

Rodiče vychovávali svých pět dětí podle víry. Matka se s nimi modlí a nikdy nezasednou ke stolu bez modlitby, žádnou neděli nevynechají mši svatou. Jako mladík na internátě se dostane pod vliv jiného prostředí. A pak přijdou studentské nepokoje v r. 68. Hubert je tehdy v Heidelbergu a dává se tímto duchem doby nakazit. Pán Bůh u něho vypadl ze hry. „Vypadl zcela z mého života,“ vzpomíná si. Víra patří jen starým lidem, kteří už brzy zemřou a potřebují stéblo, kterého by se chytili. Zpohodlněli mladí lidé, kteří všechno dělají lépe než stará generace, nic takového nepotřebují.

Tak Liebherr nadává na papeže, který se nemá co míchat do „sexuálního osvobození“. Pro mladého muže je to normální, že má na mnoha místech své přítelkyně. Teprve mnohem později zjistí, že to nemá se svobodou vůbec nic společného, nýbrž že to představuje přímou cestu do sexuální závislosti. „V podstatě jsem věděl, že to, co dělám, není v pořádku. Že někdo jako papež mi mluví do svědomí, to mě ale rozčilovalo. Později jsem si uvědomil, že on vlastně bojuje za moji svobodu. Když jsem

ještě ani nevěděl, že jsem v zájetí, poznal jsem, že myslí, mluví a jedná z plnosti lidskosti, zatímco já jsem argumentoval jen ze svých slabostí.“ Po maturitě se mladý muž vůbec nemodlí, nechodí na mši a víra je mu zcela lhostejná.

Po vojenské službě studuje stavební inženýrství a získá inženýrský titul. Pak jede na čtyři roky do Alžíru. Firma Liebherr

tam zřizuje velkou továrnu. Novopečený inženýr je odpovědný za výstavbu. Tento čas pokládá pro sebe za velmi důležitý.

V noci, když pozoruje na Saahaře hvězdy (svítí tam mnohem jasněji než u nás), klade si stále znovu otázku: Odkud to všechno je? Opravdu z ničeho? Jeho švábský selský rozum mu říká, že z ničeho může být jedině nic. V těchto chvílích se poprvé otevírá úvahám o myšlence, že snad přece jen bude nějaký stvořitelský Bůh.

„Než uvěřit, že všechno povstalo z jednoho třesku, to raději uvěřím na červenou Karkulku. To je snazší. Shodl jsem se na tom, že lépe je držet se Bible: Na počátku bylo Slovo a to Slovo byl Bůh... Všechno povstalo skrze ně...“

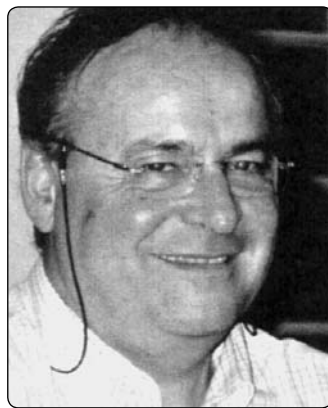
Že z Ducha, který je také informace, vznikne hmota, to dává smysl. Ale z ničeho nemůže vzniknout nic.

R. 1981 se vrací do Německa. Kompetence v podniku se rozdělují mezi sourozence. Pod otcovým vedením je každý odpovědný za jeden úsek. Hubertovi připadnou pojízdné jeřáby, vrtné plošiny, přístavní jeřáby, stro-

je na výrobu nářadí a výstroj pro letadla. V dalších letech je jeho světem technika, ve které se cítí jako doma. Jeho velice pestrá práce ho baví. R. 1983 se ožení a je zcela spokojený se svým životem. To poslední, na co by mohl pomyslet, je jakákoliv změna života.

Ale pozoruhodná autonehoda způsobí obrát. Jeden řidič při vjezdu z vedlejší cesty přehlédl Liebherrovo auto, kterým jel Hubert do svého podniku. Oba vozy byly zcela zdemolovány, ale řidičům se nestalo vůbec nic.

Pokaždé, když mladý řidič jede kolem tohoto místa nehody, ptá se, jak se to mohlo stát. Teprve za rok si všimne, že 50 m od křižovatky stojí kaple. Něco ho táhne, aby se tam podíval. Když překročí práh, je mu po jedné jasno: ta nehoda se stala proto, aby sem vstoupil. Je to malá lurská jeskyně a v ní socha Panny Marie. Zažije zde poprvé něco, co se od té doby opakuje, kdykoliv vstoupí do kostela nebo do kaple: Matka Boží se mu v pravém slova smyslu dívá chvíli z očí do očí. Pak je za-

se všechno jako předtím. Zvláště, myslí si mimoděk. Závadění hodné. Hubert Liebherr to tehdy nemohl pochopit. Chodí kolem sochy, aby se podíval, jak je to možné.

Následně se sem stále znovu vrací. Pokaždé stejný pohled. A přitom cítí zvláštní Mariinu blízkost. Nemluvila kdysi jeho matka o zjeveních ve Fatimě?

Začne se o to zajímat a obstará si knihu: *Maria mluví k světu*. Je fascinován, zvláště když čte příslib, že bude stát u všech, kdo po pěti po sobě jdoucích prvních sobotách v měsíci přistoupí ke zpovědi, svatému přijímání a pomodlí se růženec.

Protože má právě problém v jenom podniku, nikdo nechce spolupracovat s novou organizací, promění Mariino přání ve skutek. Trvá to však několik měsíců, než se naučí růženec modlit „podle předpisů“. „Nebe se muselo bavit při mých prvních růžencích. Po zbožnosti ani stopy. Musel jsem pořád jen počítat: První perla, druhá perla...“

Ve firmě nemluví o svých nápadech. A najednou druzí používají jeho dřívější argumenty a jeho projekt je zaveden. Mladý Liebherr žasne: Nebe tu skutečně pomohlo. Z vděčnosti slibuje Marii – už k ní získal osobní vztah, že 13 května 1987 pojedje do Fatimy na slavnost 70. výročí zjevení. Zatím zůstává kaple u křižovatky jediným místem, kde rozvíjí své vztahy k nebi. Na mši svatou v neděli ho to ještě netláká.

I když se znovu hlásí víra, Hubert pochybuje stále dál. Při jedné návštěvě v kapli na podzim 1986 prosí Matku Boží, aby mu ve Fatimě dala nějaké znamení, aby měl jistotu, že existuje.

Ještě tu myšlenku nedomyslel, a „najednou jako by do mojí hlavy uhořel blesk. Před mým zrakem bylo zcela jasno. Několikrát. Blesk, hrom, jako by se řítla střecha. Mým tělem proběhlo chvění jako při zásahu elektrickým proudem. I když jsem se velice vylekal, bylo mi hned zcela jasno: to je jednoznačné znamení, o které jsem prosil až do Fatimy.“

„Odkud věděl Bůh o tomto ještě nehotovém přání? On opravdu zná všechny moje myšlenky?“ ptá se otřesen. Mnoho věcí ho napadá, co nikdo nemohl vědět lépe: „Huberte, musíš se

Bůh se vrací do Německa?

opravdu vynasnažit, pomyslel jsem si," vypráví zamyšleně.

V květnu 1987 nastupuje s libenou poutní cestu. Je to velice moderní pouť, kterou podniká jako pilot soukromým dvoumotorovým letadlem se svými přáteli. Fatima na něho zapůsobí především hloubkou víry četných poutníků. Takovou viru by rád měl...

Při návratu se ho ptá jeden z přátel, zda už byl v Medjugorje, jednom místě v Jugoslávii, kde se údajně denně zjevuje Matka Boží čtyřem vizionářům. Ne, o tom ještě neslyšel. Ale hned pocítí touhu a za šest týdnů už je opět na cestě letadlem.

Pobyt v bosenském poutním místě je nejdříve samé zklamání: nestal se ani střední, ani malý zázrak, na který čekal. Pán se nedá jen tak ohromit podnikatelem, který si přiletí svým vlastním letadlem.

Na druhé straně není schopen vyznat svou klíčící víru: růženec drží v ruce jako zahanbeně, je mu líto poutníků, kteří čekají v dlouhých řadách na zpověď a pak na kolenou vyznávají své hříchy. Jak by to bylo trapné, kdyby ho tu viděl někdo známý!

Když se tak dívá na kající poutníky, je mu najednou zle, jako by se pomátl. Nechápe, nikdy nic takového nezažil. V tom okamžiku ho napadá něco, co dlouho potlačoval a co udělal jako 18letý v Belgii. Chtěl jet někam daleko, kde ho nikdo nezná, aby se vyzpovídal. Ale jeho nevolnost stoupá. Dříve než se stane nějaký malér, vstává, ale v tom přímo před ním stává kněz jako přízrak cedulku s nápisem - „Deutsch“.

Liebherr líčí: „To, co mě tak radikálně strhlo na kolena, musela být Boží milost. Vnitřně jsem cítil, jak velice jsem Boha urážel, jak málo jsem ho zatím hledal. To bolelo. Nevím, z čeho všeho jsem se zpovídal, ale muselo to všechno ven. Byl jsem si jist, že Bůh mi nikdy neodpustí, a přece, kněz mi dal rozhřešení a všechno bylo v pořádku. A já jsem vě-

Při svém prvním vystoupení v spolkovém sněmu v neděli 23. května zakončil nově zvolený německý prezident Horst Köhler svou řeč větou. „Bůh žehnej naší zemi.“ Něco takového nevypravil už dávno žádný z německých prezidentů, ani nábožensky angažovaný Weizsäcker, ani Roman Herzog. Úplně tím šokoval spolkového kancléře, který o Bohu, jak známo, nechce nic slyšet. Na otázku novinářů, proč zakončil svůj projev zmínkou o Bohu, Köhler odpověděl: „Protože to odpovídá mému základnímu osobnímu přesvědčení. Mnohokrát se mi v životě vyplatilo důvěřovat v těžkých situacích v Boha.“ Novináři zdůraznili, že z jeho řeči nic nevzbudilo tolik pozornosti, jako ona zmínka o Bohu.

Köhler je uprchlík, který žil na Východě i na Západě jako chudý i jako bohatý. Jeho rodiče žili jako němečtí vysídlení v Rumunsku v dnešní Moldávii. Za druhé světové války museli opustit svůj selský dvůr a dostali se do Polska, kde se Horst Köhler v roce 1943 narodil. V roce 1945 utekli do východního Německa a žili v Markkleberu u Lipska, kde byl Köhler 1946 pokřtěn jako evangelík. Jeho rodině se pak podařil útek na Západ a u Ludwigsburgu žili nějakou dobu v táborech. Během studií mu zemřel otec. Horst si přivydělával tím, že nosil poštovní balíky a sbíral staré šatstvo pro Afriku. Přes všechnu chudobu jako jeden z osmi dětí se stal nakonec sekretářem na spolkovém ministerstvu financí. Když oslepla jeho dcera, zanechal na čas politické činnosti, aby se o ni mohl lépe starat. Jeho manželka byla učitelkou náboženství. Když se jeho 17letý syn stal otcem, rodina rezolutně odmítla možnost potratu. Před šesti lety dostal nejvyšší místo, jaké kdy německý politik zastával v zahraničí: stal se prezidentem Mezinárodního měnového fondu, ale zachoval si prostý způsob života. Když se jel představit do Berlína jako prezidentský kandidát, cestoval z Frankfurtu vlakem druhou třídou.

U MMF poznal problémy Třetího světa jako málokterý jiný národohospodář. Několikrát ostře kritizoval chamtivost špičkových manažerů německého průmyslu. Jako ten, kdo sledoval svou vlast „zvenčí“, je přesvědčen, že tato země potřebuje „hluboko sahající obnovu“. Trvá na zmínce o Bohu v evropské ústavě. Jako uprchlík podporuje „Centrum proti vyhnanství“ a co je nejpozoruhodnější, kritizuje potratovou praxi v Německu, která vedla k tomu, že je milionům dětí bráněno v životě. Toto téma bylo pro jeho předchůdce přímo tabu. Chce se jako prezident zasazovat intenzivně za děti a rodinu. Dojde tak konečně na duchovně-morální obnovu, kterou sliboval Helmut Kohl již v roce 1982?

Podle Kath-net

děl: Bůh mi přes to všechno odpustil. A miluje mě.“

Ta radost je na něm vidět ještě dnes. „Bylo vám po zpovědi ještě špatně?“ ptala jsem se zvědavě. Ani stopy! Nevolnost byla smyta pocitem hlubokého míru. Cítil se jako znovuzrozený. Náhle pochopil, jak cenná je svátost lásky a smíření. Vypráví mi, že z toho důvodu pokaždé, když někde vydává svědectví, mluví obsírně o zpovědi. „Ta je jako dělaná pro-

nás. Jsme hlupáci, když ji nevyužíváme.“

Po návratu domů se rozhodne společně s jedním přítelem, že na podzim 1988 najmou charterové letadlo pro pouť. Při jednom informačním večeru má místo postiženého přítele vyprávět lidem z místa bydliště o Medjugorje. Otec je rozhodně proti. Nechce se zesměšnit před svými nevěřícími spolupracovníky. Po váhání mezi otcem a nebem se nako-

nec rozhodne dodržet slib, který dal Bohu. Ale šťastný z toho není. Jak tedy dále?

Před odletem se koná pro poutníky mše. Po svatém přijímání se všichni modlí zásvětnou modlitbu k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Náhle cítí jasně a zřetelně: nyní přichází odpověď na otázku, jak dál. Napjatě poslouchá: „...opust' všechno, co máš, a pak přijď a následuj mě.“ Kladiivo, pomyslim si, když mi to vypráví. „Tisíc otázek se tu vynořilo. Co teď mám udělat s firmou? Z čeho budu žít? Co tomu řekne moje rodina, moje žena?...“ Žádná odpověď.

Prosi v Medjugorje Matku Boží, aby mu dala na srozuměnou, co má dělat. A nejdříve žádné znamení. Je zklamaný a celou záležitost pověsí na hřebík. Asi to byl nějaký omyl.

Příští den je německá mše a při ní se zpívá: „Žehnej, ó Maria, žehnej dítě své, abych zde našlo mír a tam nebe...“ Při slovech nebe se stane něco převratného. „To první bylo, že mi silné hlasy poutníků pojednou připadaly jemnější, nosnější, jasnější jako zvonky. A slyšel jsem je nejen svými ušima, ale celým tělem. Jako bych měl uši po celém těle. Měl jsem pocit, jako by nebeské kůry chválily Pána a já jsem zde byl mezi nimi jediným hříšníkem. Udělalo se mi tak špatně, že jsem položil hlavu na zem a zůstal tak snad deset minut. Kéž bych mohl zmizet v nějaké skulině v podlaze. Byla tu nesnesitelná vznešenost a dokonalost nebes, ve které se musí ztratit maličké zrnko prachu. Ale vlastně to ani nejsem schopen popsat.“

Mše pokračuje. Po nějaké době může vstát a jde k svatému přijímání, při kterém opět cítí tu nádheru. Pak může ze svobodného srdce říct: Ano, opustím všechno. Před silnou dimenzí, kterou mohl prožít, se všechny otázky rozplynuly.

Když však doma sděluje otci, ženě, rodině svoje rozhodnutí, je příbuzenstvo bez sebe.

24 otázek pro matku Terezu

Pochopitelně. I pro něho byl zatím koncern jedinou cestou. Vyrazil na světové trhy se svými zajímavými a rozmanitými úkoly a různými výzvami.

Tak nastává pro 38letého muže obtížná doba. Otázky, které na něho doléhají, ve skutečnosti není schopen zodpovědět. Ještě neví, co s ním Bůh zamýšlí. Pro otce je to nejdříve těžká rána, ale nechává svého syna jít. Ale bude mu trvat dva roky, než se vyváže ze všech svých smluv a závazků.

„Takový velký krok se nedělá pro zábavu nebo z bláznovství. Bez něčeho velkého v sobě bych nikdy neměl ono jasno k vykročení na tuto cestu,“ ujišťuje mě věrohodně. Převod majetku z otce na děti byl již dříve proveden a otcovské dědictví bylo rozděleno. Hubert cítí, že si tento podíl nemůže ponechat, když nechce nic podnikat. „Není to v dnešní době lehké úspěšně vést takový koncern. Moji sourozenci by museli tak říkajíc pracovat na mne,“ vysvětluje.

Proto vrací otci své dědictví zpět. Kdo je schopen takového velkorysého činu? Otec však chce, aby dostával minimum pro život a zajišťuje, aby dědici vypláceli jemu a jeho ženě měsíčně určitou sumu. To umožňuje Liebherrovi, aby rozvíjel bezúplatný apoštolát.

V příštích měsících se nikdo z jeho rodiny ani okruhu přátel nemůže vyrovnat s jeho rozhodnutím vzdát se všeho pro zdánlivě nic. Všeobecný názor byl: „On se úplně zbláznil.“ I Hubert dostal dojem, že je Bohem opuštěný bloud. Pro něho se všeho zřekl, a celý svět ho odsuzuje. Má přesto vzdorovat?

Jednou v noci slyšel zcela zřetelně mužský hlas, který vycházel z jeho srdce: „Jak chceš osvědčit svou víru, když toho nejsi schopen ani před svými přáteli?“ To mu pomohlo, aby šel dále v důvěře v Boží vedení. „A jak to bylo dál?“ zeptala jsem se.

S přáteli založili sdružení „Medjugorje Německo“, které

Který den je nejkrásnější?
Jaká je největší překážka?
Co je nejsnazší?
Co je největší omyl?
Co je kořenem všeho zla?
Jaká je nejlepší zábava?
Jaká je největší prohra?
Kdo jsou nejlepší profesionálové?
Jaká je první potřeba?
Jaké je největší štěstí?
Jaké je největší tajemství?
Jaká je největší chyba?
Nejnebezpečnější osoba?
Nejošklivější cit?
Nejkrásnější dárek?
Co je nejnezbytnější?
Nejlepší směr?
Nejpříjemnější pocit?
Nejlepší přijetí?
Nejlepší lék?
Největší satisfakce?
Největší síla?
Nejpotřebnější osoby?
Nejkrásnější věc na světě?

Dnešní.
Strach.
Zmýlit se.
Vzdát se.
Egoismus.
Práce.
Zbábělost.
Děti.
Komunikace.
Být užitečný pro druhé.
Smrt.
Špatná nálada.
Ta, která lže.
Nevraživost.
Odpuštění.
Rodina.
Správná cesta.
Vnitřní pokoj.
Úsměv.
Optimismus.
Splněná povinnost.
Víra.
Kněží.
Láska.

organizuje lety a zájezdy do Medjugorje, ročně asi pro 1000 poutníků. Hubert sám většinu z nich doprovází. Jeho největší radostí je, když poutníci mohou prožít, jako kdysi on, v Medjugorje svátost pokání, lásky a radosti.

R. 1989 začne etapovou pěší pouť z Ulmu do Medjugorje se sochou Matky Boží v batohu. Když přišel v červnu 1991 do Medjugorje, začala tam za několik dní válka. Ihned se vrátil domů, aby začal shromažďovat pomoc pro trpící ve válečných oblastech. „Medjugorje Německo“ expedovalo do Bosny více než 1000 tun potravin i malé domy do postižených oblastí. Jeden z nich funguje jako kaple.

R. 1993 o tom uslyšel ruský biskup a prosí Liebherra o kos-

telik i pro Rusko. Po mnoha těžkostech vyjíždí do Rostova na Donu tým s prefabrikovanými díly na kostel, který na místě sestaví. Tamní místní správa dala polskému knězi pozemek a povolila stavbu kostela pod podmínkou, že bude hotov ještě téhož roku. Počítali s tím, že obyvatelé tolik prostředků pro projekt neseženou, ale ukázali dobrou vůli.

Nyní tam kněz denně slaví mši svatou. Když dostal od biskupa zprávu, že je z Německa na cestě kostel, nechtěl tomu radost ani uvěřit. Deset dní pracoval tým od rána do večera a podařilo se to.

„Byli jsme úplně hotoví. Já jsem už odvykl ruční práci. Potom do toho ještě přišel sníh. Dobře, řekl jsem si, ale už ni-

ZA KŘESŤANSKOU EVROPU

Evropa potřebuje křesťansky orientovanou politiku. Zdůrazňují to němečtí biskupové ve své výzvě k volbám do Evropského parlamentu. „Ochrana lidských práv, ochrana života, ochrana manželství a rodiny stejně jako ochrana stvoření a solidarity se všemi spoluúčastníky i s nejhudšími zeměmi světa, to musí být základy budoucí evropské politiky.“ *Kath-net*

kdy více. Za tři týdny přišel děkovný dopis od biskupa: v jeho nejchudší diecézi světa čeká ještě 40 farností na kostely. Komunisté všechno zbořili. Velká prosba: „Neustávejte ve svém úsilí.“

To je nemožné, byla první Liebherrova reakce. Nepřichází v úvahu. Ale pak si uvědomuje: Co když Bůh chce, abychom právě pomáhali stavět v Rusku kostely? Aby se do toho dal, dává Hubert Pánu Bohu podmínku: potřebujeme halu pro výrobu prefabrikátů a finance.

Všechno jde hladce. Firma Renovabis poskytuje prostředky. Liebherr zakládá sdružení „Kostely pro Východ“. Během dalších let vyjíždějí do Ruska dvakrát ročně dva kostely a stavitelský tým.

Liebherr je pokaždé u toho. Projede křížem krázem celé Rusko, od Kaliningradu po Ural, od Kavkazu po Kazachstán a Sibiř. Nejdelší cesta vede k Bajkalskému jezeru do východní Sibíře. Znamená to osm týdnů v nákladáku. Ničeho nejsou ušetřeni: defekty, prach, špatné cesty, sníh, policie. Někdy stáli deset dní na celnici, tak dlouho je možno zdržovat transporty bez zjevných důvodů. Ale nepopsatelná radost lidí z 24 farností a jejich neuvěřitelná pohostinnost i při vši jejich bídě odškodňují muže za jejich velkou námahu.

Od roku 2000 nesmí Renovabis financovat stavbu kostelů. Liebherr sbírá prostředky pro kostely na Ukrajině sám. V posledním roce byla zahájena stavba v Pisku. Tam v roce 1942 zahnilo SS 300 lidí do kostela, zavřeli je a upálili. Stavba kostela má být aktem smíření.

Pro Huberta Liebherra je tedy pořád práce dost. Dělí svůj čas mezi poutní zájezdy, stavbu kostelů a přednášky, které jsou v Německu velmi žádané. Svého činu, který zůstává pro mnohé tak těžce pochopitelný, nikdy nelitoval. Stal se z něho pravý apoštol.

*Z Vision - 2000 3/2004
přeložil -lš-*

Směrem k Bohu skrze Ježíše Krista

Úvod ke knize Uwe Michaela Langa *Conversi ad Dominum. K dějinám teologie křesťanského nasměrování modlitby, kterou vydalo nakladatelství Johannes Verlag Einsiedeln.*

Normálnímu návštěvníkovi bohoslužby se jako nejnapadnější výsledek 2. vatikánského koncilu jeví toto: byla odstraněna latina a oltář byl otočen směrem k lidu. Kdo si sám přečte koncilní texty, zjistí ke svému překvapení, že ani jedno, ani druhé se nenachází v této podobě v koncilních usneseních. Jistě, lidová řeč měla dostat své místo – především v bohoslužbě slova, ale příslušné základní pravidlo koncilního textu zní: „Užívání latinského jazyka ať je zachováno v latinských obřadech; místní právo v té věci zůstává nedotčeno“ (SC 31,1). O obrácení oltáře není vůbec žádná řeč. Objevuje se teprve v pokoncilních pokynech, z nichž nejdůležitější má číslo 232 v *Institutio Generalis Missalis Romani* – Všeobecném úvodu k římskému misálu z roku 1969. Tam se říká: „Hlavní oltář má být oddělen od stěny, aby ho bylo možno snadno obcházet a obřad se zde konal versus populum.“ Nové vydání misálu z roku 2002 převzalo tuto formulaci beze změny. Je zde jenom dodatek: „Vyžaduje se to všude, kde je to možné.“ Tento doplněk si mnozí vysvětlují jako zostření textu z roku 1969 v tom smyslu, že existuje jen jedna povinnost: stavět oltáře všude, „kde je to možné“, obrácené k lidu. Příslušná kongregace pro božskou liturgii však již 25. září 2000 takový výklad odmítla a prohlásila, že výraz „expedit“ neznamená v žádném případě povinnost, nýbrž doporučení. Fyzické postavení, říká kongregace, se musí odlišovat od duchovního postavení. Když kněz celebruje „směrem k lidu“, musí jeho duchovní postavení vždy směřovat „versus Deum per Je-

sum Christum“ (k Bohu skrze Ježíše Krista). Obřady, znamení, symboly a slova nemohou vyčerpávat vnitřní dění spásného tajemství, a proto je třeba vyloučit jednoznačné absolutizující pozice.

To je velice důležité prohlášení, protože staví do světla to, co je z vnějších symbolických forem relativní a co se staví proti fanatismům, ke kterým bohužel v posledních čtyřiceti letech ve sporech o liturgii došlo. Současně se tím zdůrazňuje vnějšími formami nedostatečně vyjádřené vnitřní zaměření liturgického dění, které je společné jak pro kněze, tak pro lid: k Pánu – k Otci skrze Ježíše Krista v Duchu Svatém. Odpověď kongregace by měla vytvořit také nové uvolněnější klima pro diskusi, ve které by bez vzájemného odsuzování a v pečlivém naslouchání jednoho druhému, ale zvláště se smyslem pro samotnou liturgii bylo možno hledat nejlepší praktické uskutečňování posvátného dění. Přehorlivé známkování, jako „předkoncilní“, „reakcionářský“, jako „konzervativní“, ale také jako „progresivistický“ nebo „víře cizí“, by měly z debat

zmizet a vytvořit místo pro novou vzájemnou otevřenost v úsilí o co nejlepší uskutečnění Kristova zmocnění.

Tato malá knížka oratoriána Uwe M. Langa, žijícího v Anglii, zkoumá otázku nasměrování liturgie historicky, teologicky a pastoračně. Otevírá tím, podle mého názoru, v příhodný čas opět debatu, která podle vnějšího zdání ani po koncilu nikdy neumlkla. Liturgik z Innsbrucku Josef Andreas Jungmann se v úvodu rozhodně ohrazuje proti polemickému heslu, že kněz dosud sloužil „zády k lidu“. Jungmann naproti tomu ukazuje, že se nejedná o odvrácení od lidu, nýbrž o stejné nasměrování jako s lidem: Bohoslužba slova je jako hlásání, dialogické dění, ke kterému patří oslovení a odpovědi; zde musí být vzájemný kontakt hlasatele a posluchačů. Eucharistická modlitba je naopak modlitba, ve které kněz vystupuje jako ten, kdo se předmodlívá, a je tedy stejně jako lid obrácen k Pánu. Proto, jak argumentuje Jungmann, je zde stejné otočení kněze i lidu postojem přiměřeným vnitřnímu dění. Později se k této otázce vyjádřili Louis

Bouyer, jeden z vedoucích liturgiků 2. Vatikána, a Klaus Gamber, každý podle svého. Tyto hlasy, navzdory jejich autoritě, nejdříve nikdo neposlouchal, tak silné bylo hnutí, které bylo zcela v zajetí komunitárního pojetí liturgické slavnosti, že vidělo v obrácení k sobě navzájem na prostou nevyhnutelnost.

Teprve v poslední době klíma natolik roztálo, že když Jungmann, Bouyer a Gamber mluví o otázce otočení, nejsou hned nařčeni z protikoncilního postoje. Dalekosáhlá historická bádání objektivizovala tuto diskusi a mezi věřícími zesílil pocit pro řešení této problematiky, ve které není zatím zřejmé, zda je liturgie otevřena dopředu, anebo vzhůru. Za této situace může poskytnout zcela nepolemická kniha Uwe M. Langa velmi cennou pomoc. Bez nároku představit nové velké náhledy předkládá pečlivě výsledky bádání posledních desetiletí a nabízí tak potřebné podklady pro

věcný úsudek. Lze uvítat, že se dovídáme o disputách v oxfordském hnutí v 19. století, které dožrálo konverzí Johna H. Newmana. Na této základně se budou rozvíjet teologické odpovědi, které se odvolávají na vnitřní význam historických objevů. Doufám, že tato kniha bude pomůckou také pro mladou generaci v nezbytném zápase o správné chápání a důstojné slavení dnešní liturgie. Přejí této knize mnoho pozorovaných čtenářů.

Z 30giorni 3/2004
přeložil -lš-

Severská cesta

Státem schválené sňatky homosexuálů ve Skandinávii přispěly ke skutečnému vymizení opravdového manželství.

Bez ohledu na spory týkající se sňatků homosexuálů a civilních sňatků, manželství jako instituce není na ústupu, že ano?

Ale ano, je. Manželství jako takové ve Skandinávii již zcela vymizelo. Další evropské státy se chystají severský příklad následovat. A pokud homosexuální sňatky budou legalizovány, bude se následovat rovněž i my.

Takový je závěr, k němuž došel Stanley Kurz, vědecký pracovník Hooverova institutu, jehož článek „Konec manželství ve Skandinávii“ vyšel ve *The Weekly Standard*.

Švédsko bylo první zemí v Evropě, která v roce 1989 homosexuální sňatky legalizovala, a Dánsko a Norsko následovaly brzy poté. Dnes se většina dětí v těchto zemích rodí mimo manželství. Některé starší páry, když mají více než jedno dítě, sice manželství později uzavírají, mladší páry se však již bez manželství zcela obejdou. Prezident Jižního semináře Al Mohler informoval, že ve Švédsku i těch několik málo mladých párů, které se sezdaly, se často rozpakuje tuto skutečnost vůbec přiznat, natolik se instituce manželství vzdálila od společenské normy.

Páry nyní spolu po nějakou dobu žijí. Jestliže se ženě narodí dítě, otec – na rozdíl od USA – s nimi zůstává do určitého věku dítěte. Až donedávna tomu bylo tak, že pokud se jim narodilo další dítě, páry obvykle uzavřely manželství, u mladé generace se to však změnilo. Jakmile děti dospějí, rodiče se obvykle rozcházejí a jdou dále svoji cestou.

Jakou roli v rozbití tradičního manželství ve Skandinávii sehrály sňatky homosexuálů? „Skandinávské homosexuální manželství vneslo do společnosti představu, že manželství samo jako takové je zastaralé,“ říká pan Kurz, „a že ve skutečnosti jaká-

koliv forma rodiny, včetně nemanželského rodičovství, je vlastně přijatelná.“

Pan Kurz dále uvádí jako příčinou tohoto rozpadu sociální stát (welfare state), což znamená, že rodinná jednotka již není z ekonomických důvodů nezbytná. A nadto, udržování sociálního státu (welfare state) vyžaduje vysoké daně, takže oba rodiče musí pracovat. Každodenní povinnosti spojené s péčí o malé dítě, které kdysi byly záležitostí rodiny, převzal rozsáhlý státní systém denní pečovatelské služby o dítě. Rovněž univerzity jsou radikálnější než v USA, a to díky socialistům, feministkám a jiným sociálním revolucionářům, včetně těch, kteří prohlašují, že manželství je ze své vnitřní podstaty deprimující, a mají ohromný vliv na utváření veřejného mínění.

Sňatky homosexuálů přispěly k rozpadu manželství jakožto významné instituce ve skandinávské kultuře v první řadě tím, že přinesly poznatek, že manželství nemusí mít nic společného s narozením dětí.

Nejsilnějším návodem pro Američany je to, co se stalo s Norskem, tradičně nejkonzervativnější zemí ze skandinávských států. Švédsko a Dánsko byly vždy daleko liberálnější a byla to veřejnost, která v těchto zemích přála sňatkům gayů. Avšak v Norsku bylo manželství homosexuálů veřejnosti vnuceno elitními soudci a zákonodárci shora, podloudně. Státní luteránská církev vystupovala nejenom proti sňatkům homosexuálů, ale i proti zvyšujícímu se trendu společného bydlení heterosexuálních párů a rodičovství mimo manželství. Církev také ve svých vnitřních řadách vedla boj proti kněžskému vysvěcení jedinců žijících v homosexuálních svazcích.

POTRAT JE TICHÝ HOLOCAUST

Je relativně snadné zničit dítě v mateřském lůně, obtížnější je vyhledat ho z rozumu a ze srdce. Postabortní syndrom, který prožívá většina těch, kteří podstoupili potrat, vyvrací názor, že by potrat znamenal nějaký pokrok pro lidstvo. Je to spíše ponižující holocaust. Je to projev despotické svobody, jejímž komplicem je také stát. Těmito a podobnými slovy odsoudil potratovou politiku španělský biskup Juan Antonio Reg. Ve Španělsku se ročně uskuteční na 77 000 potratů.

NEOBVYKLÝ DAR

Mexiko darovalo Svatému otci malé auto VW známé pod jménem „Brouk“. Předal ho osobně šéf výrobního podniku, který připutoval do Říma se skupinou pracovníků. Vůz má modrou barvu a dostane vatikánskou poznávací značku. Mexiko vyrábělo tyto vozy v licenci. Je to typ aut, kterých se od roku 1930 vyrobilo 21 milionů. V Evropě byla výroba zastavena v roce 1978, v Mexiku v roce 2003.

25. VÝROČÍ PRVNÍ CESTY DO POLSKA

Při generální audienci 26. května vzpomněl Jan Pavel II. na svou první cestu do Polska 2. – 10. června 1979. Jejím ovocem bylo mimo jiné založení Solidarity a znamenala první významný krok ke svržení komunismu. Idea této cesty se zrodila při první papežově cestě a návštěvě P. Marie Guadalupské v Mexiku.

CÍSAŘ KAREL I. BUDE BLAHOŘEČEN 3. 10. 2004

Nejen Kateřina Emmerichová, ale i Karel I. bude pozdraven k účtě oltáře v neděli 3. října. Příslušný dekret byl zveřejněn ve Vatikánu. Tim byl také potvrzen zázrak, který se stal na přímělu zbožného panovníka, který zemřel ve věku 35 let ve vyhnanství v Portugalsku. Jak řekl kardinál Martins, prefekt Kongregace pro svatořečení, „Karel sloužil svému národu ve spravedlnosti a lásce“. Usiloval o mír, pomáhal chudým a vedl důsledný duchovní život.

Kath-net

Media reagovala na církevní debaty týkající se těchto otázek a využívala každé příležitosti k útokům a zesměšňování křesťanského učení o sexualitě a manželství. Výsledkem toho bylo, že tradičně silný vliv církve na norskou společnost zeslábl. Když se prach usadil, vedení v církvi se zmocnili ti liberální teologové podporující manželství gayů a společné bydlení nesezdaných heterosexuálních párů, kteří byli kdysi v menšině. Jiným závažným zjištěním týkajícím se skandinávské zkušenosti, který S. Kurz popisuje jako „de facto“ manželství gayů – ve skutečnosti to jsou „civilní svazky“, je to, jak málo homosexuálů do nich doopravdy vstupuje. Studie publikovaná Williamem Eskridgem z Yale v roce 2000 ukázala, že po devíti letech pouze 2 372 homosexuál-

ních párů využilo možnosti poskytnuté dánským zákonem, který povoluje sňatky gayů. Po čtyřech letech pouze 749 gayů ve Švédsku a pouze 674 gayů v Norsku se obtěžovalo „uzavřít manželství“.

Dnešní aktivisté gayů ve Skandinávii, poté co dosáhli všeho, čeho chtěli, nyní připouštějí, že jejich spor o homosexuální manželství a zejména tvrzení, že povolení homosexuálních sňatků bude podporovat monogamní životní styl, to vše bylo pouze taktickým argumentem. Cílem, říká S. Kurz, který cituje dva prominentní homosexuální myslitele, „nebylo manželství, ale společenské uznání homosexuality“.

Homosexuálové sice svého cíle dosáhli, ale na druhé straně však zde nyní existuje malé společenské uznání pro manželství jako takové.

Ochrana života po fatimsku

Když se kdysi v portugalské Fatimě narodilo dítě svobodné matce, její rodiče dítě do domu nepřijali. Pokořená dívka zde bydlet mohla, ale dítě nikoliv. Sestra Lucie vzpomíná: „Nechtěli přijmout ‚plod hříchu‘ a pokládali ho za největší potupu svého domu.“ Některé děti byly dokonce zabíjeny. Naštěstí byl zde jeden dům, kde mohl najít útočiště každý narozený život, a to byl dům Marie Rosy Santosové, matky sestry Lucie.

Lucie vzpomíná, že mladá děvčata, zahanbená studem a zbavená opory svých nejbližších, přicházela zaklepat na dveře „tety Rosy“. Luciina matka je přijímala vždy mile a s pochopením. Starala se, radila, pomáhala, povzbuzovala. Nakonec ujišťovala, že pokud rodiče nebudou souhlasit a dítě nepřijmou, postará se o dítě, dokud otec nepřijme vnuka pod svou střechu. Pokud k tomu nedojde, slíbila, že najde hodnou rodinu, kde dítě najde šťastný domov.

Tato fatimská metoda byla neobyčejně úspěšná.

Případ malého Carvalhica

To se stalo ještě před Luciiným narozením. V sousední vsi Casa Velha mladý lékař znásilnil jednu dívku. Když se otec a bratři dověděli, co „jejich doktor“ udělal, začali ho hledat, aby se pomstili za hanbu, která padla na jejich dům. Polekaný lékař, který v určené dny přicházel za nemocnými, už se tu neobjevil.

Dívka čekala dítě. V domě bylo cítit nepřátelství, a to i k budoucí matce, která ve své hanbě, pokořená před nejbližšími a zbavená jejich ochrany a pomoci, začala pomýšlet na to nejhorší. Jednoho dne však zašla za Luciinou matkou a prosila o pomoc.

Maria Rosa jí poradila, aby se vrátila k otci a požádala o dovolení, aby směla chodit k Santosům a učit se zde krejčovskému řemeslu spolu s Terezii, jednou s Luciiných sester. Otec souhlasil. Díky tomu mohla dívka trávit celé dny v přátelské atmosféře. Domů se vracela jen na noc a časně ráno opět přicházela k Luciině matce.

Když se dítě narodilo, otec kategoricky zakázal přijmout je do svého domu. Nemluvně zůstalo u Santosů a jeho matka dále přicházela každé ráno a teprve po posledním nakrmení se vracela na noc k rodičům. Tato situace trvala poměrně dlouhou dobu. Teprve po čase se otec uvolil přijmout vnuka k sobě.

„Když jsem se později narodila,“ vzpomíná Lucie, „poznala jsem malého chlapce, který chodil do naší zahrady a hrál si zde s jinými dětmi. Říkali mu Carvalhico.“

Jednou přišel do Luciina domu celý uplakaný. Když se ho ptala, proč pláče, odpověděl, že ho dědeček ani strýci nemají rádi, křičí na něho a bijí ho. A tu se stalo, co se muselo stát. Lucie se zeptala, kde má tatínka. Chlapec odpověděl, že nemá tatínka.

„Ty máš dědečka a nemáš tatínka? Já mám tatínka a nemám dědečka.“ Lucie to nemohla pochopit a šla za matkou, aby jí to vysvětlila.

„Tak Bůh řídí svět. Jednomu dá tatínka, druhému dědečka, jednomu dá koně, jinému osla a někomu nedá ani to a musí chodit pěšky.“

Když se večer vrátil domů Luciin otec, vyprávěla mu všechno, co se stalo, o plačícím chlapci i o tom, že nemá otce, zatímco ona nemá dědečka. Přidala i vysvětlení své matky: „Ti lidé neuměli jezdit na koni, a proto by z něho spadli.“ Otec však šikovně obrátil její pozornost jiným směrem: „Až budeš větší, naučím tě jezdit a nebudeš padat.“

Později se Carvalhico oženil s jednou z jejích sester, Karolí-

VELEHRAD PROSÍ O POMOC

Velehradská bazilika je objektem, který přitahuje pozornost nejen poutníků toužících se pomodlit na tomto posvátném místě spojovaném s životem a dílem sv. Cyrila a Metoděje, ale i náhodných turistů a cyklistů. Stavba, která je dominantou nejen Velehradu samotného, ale i širokého okolí, přitahuje přirozeně pozornost okolodoucích a láká k nahlédnutí. Uvnitř se skrývají skvosty umění doby baroka a návštěvník je osloven bohatostí fresek, štuků, obrazů a soch i vlastní architektury. Dnešní bazilika má podlahu o cca 2 metry výš než původní chrám stavěný cisterciáky na začátku 13. století. Podzemím baziliky je možné nyní procházet a navštívit přitom lapidárium, kde jsou shromážděny kamenné segmenty z původního románského chrámu.

Zub času ovšem zapracoval i na tomto místě, čehož si každý návštěvník také rychle všimne, a že bazilika potřebuje opravu nemalého rozsahu, je vidět na první pohled. Duchovní správa tohoto poutního místa tedy učinila vážné rozhodnutí začít s generální opravou tohoto moravského skvostu. V příštích dvou letech by bazilika měla být pod lešením jak zvenku, tak zevnitř, aby se provedly náročné opravy věží, střechy, vnějšího pláště, všech fresek, veškeré výzdoby kaplí, varhan i lapidária. Rozpočty narůstají nad 200 miliónů Kč. V současné době máme zpracované podklady pro podání žádosti o finanční dotaci. Nedílnou součástí žádosti je i finanční spoluúčast vlastníka objektu, a to v minimální výši 10 % z celkového rozpočtu. Takovouto částku není možné shromáždit z běžných příjmových položek. Proto hledáme sponzory a dobrovolné dárcy na pokrytí výše uvedené deseti procentní finanční spoluúčasti.

Prosíme, pomozte nám opravit a dostat do původní krásy tuto „kolébku křesťanství“ u nás. Své dary můžete zasílat na toto číslo účtu: 1541504329/0800, variabilní symbol 863. Na požádání rádi zašleme složenku (tel.: 572 571 130, fax: 572 751 291, e-mail: velehrad@jesuit.cz).

Za Vaši pomoc děkuje P. Petr Přádka, SJ,
farář farnosti Velehrad

nou. Jeden jeho syn se stal knězem a dcera řádovou sestrou.

Boží zákon se nemění

Jednoho dne se sousedé zeptali Luciiny matky:

„Jak můžeš přijímat do svého domu takové hříšnice?“ – „Pomyslete,“ odpověděla, „co děláme, když někdo upadne? Nejdeme k němu, nepodáváme mu ruku, aby mohl vstát? A je-li třeba, pomáháme mu, aby znovu neupadl. To právě dělám. Podávám ruku tomu, kdo spadl, aby se znovu nepřevrátil. Když žil Ježíš na zemi, přijal kající Magdalénu, odpustil té, která byla velkou hříšnicí. Ujal se ženy, kterou chytili při cizoložství a kterou všichni chtěli kamenovat. Odpustil jí a uložil jí, aby už nehřešila. Já se snažím cho-

vat podobně: odpouštět a pomáhat takové dívce, aby znovu neupadla do hříchu, aby zachovávala Boží přikázání, která nám ukládají žít v čistotě.“

Svoje vzpomínky uzavírá Lucie úvahou: „Tehdy takové případy byly řídké. Co by moje matka řekla, kdyby žila dnes, když lidé takové věci dělají na denním pořádku s úplnou chladnokrevností, jako by pili sklenici vody? Časy se změnily k horšímu, ale Boží přikázání se nezměnila a nikdy se nezmění. Není dovoleno změnit ani jednu čárku: Nezabiješ!“

Časy se velmi změnily, ale fatimská metoda ochrany života zůstává účinná i nyní. Jen je třeba více takových lidí, jako byla Maria Rosa Santová...

Róžaniec 10/02

Bůh tě stvořil jakožto ženu

Pokusme se zastavit u Božího tvora, jakým je žena. Snažme se na ni podívat očima jejího Stvořitele a nikoliv vlastníma, abychom vyloučili sebe a dosáhli co nejobektivnějšího hodnocení. Poznejme „úmysly Božího Srdce“. Dobré je podívat se tak někdy i na sebe. (...) Podívejme se očima Stvořitele, tak jak On na nás myslel ve svém odvčném plánu stvoření, jak nás sám uzpůsobil, jaké nám vyznačil úkoly a jak nás pro ně připravil zvláštními rysy naší osobnosti. Takové uvědomění nám dobře uspořádá naše smýšlení.

Porozumět svému původu od Boha a procítit ho – to znamená souhlasit s tímto plánem a shodnout se s ním. Nejen proto, že není jiného východiska, ale s radostí, abychom tak co nejvíce pronikli do hloubky smýšlení Božího Srdce. Bůh vlastně tím, že tě stvořil jako ženu, vložil do tvé bytosti významné úkoly, které dávají plnost tvému konání.

Základem vaší osobnosti, vaší existence, vašich vlastností a úkolů je Otec všeho stvoření – Bůh. Bůh obdařil ženu nedocenitelnými dary, které jí dovolují projevat nejen fyzický život, ale ještě více vnitřní duševní dispozice, vlastnosti duchovního a mravního řádu, určující charakter člověka. Díky těmto vlastnostem se ženy projevují svým vlastním způsobem, neobyčejně významným jak pro život rodinný a manželský, tak pro schopnost zasvětit se nejvznešenějším úkolům, ideálům apoštolského života v oblasti sociální péče, dobročinnosti a starostlivosti o člověka.

Musí tedy v díle vykoupení existovat blízký svazek mezi Kristem a jeho spolupracovníci. Nemůžeme totiž zachraňovat jiné, jestliže sami neznáme Krista, jestliže nás neuchvátí a nestane se Pánem naší duše. Nemůžeme ho nést druhým, jestliže ho sami v sobě nemáme a neexistuje mezi ním a námi skutečně ten nejtěsnější vztah. *Všechno je vaše, vy patříte Kristu a Kristus Bohu* (1 Kor 3,22–23). To vše nejen k vašemu prospěchu, ale abyste to mohly předat jiným. Zvláště evangelium.

Když čteme evangelium, vidíme, že Kristus se často stýkal se ženami. V překrásném podobení

ství pochválil moudré panny, které v chápání smyslu svého života očekávaly miláčka, aby s ním vešly na hostinu, a měly patřičnou zásobu oleje, čili obezřetnost, prozíravost, pohotovost a vnímavost (srov. Mt 25,1–13). Kristus Pán při jedné příležitosti nazval ženy svými matkami a sestrami. Řekl: *Kdo plní Boží vůli, ten je mým bratrem i sestrou i matkou* (Mt 3,25). Kristus s vámi počítá! Počítá s tím, že mateřským citem a sesterskou láskou se přičiníte o růst Božího života na zemi.

Kristus vedl dlouhou a hlubokou rozmluvu se ženou, která, řekli bychom, si pro svůj způsob života ani nezasloužila, aby jí byla objasňována Boží tajemství. A přece právě této samaritánské

ženě odhalil Ježíš tajemství svého poslání. Kristus byl vnímavý ke všem potřebám života žen, byl vnímavý k prosbám matek, ke smrti dívky, kterou vzkřísil. Svým učením a způsobem jednání rehabilitoval ženu. Víme, že pohanský svět si žen nijak nevážil. Kristus provedl zásadní změnu, a tak vyznačil Církvi cestu, jakou má vést ženy k Bohu. Církev podle Kristova při-

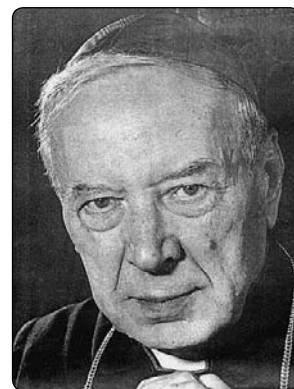
kladu naučila svět účtě k ženě. Aby mohla ještě lépe plnit tento úkol, postavila do všech chrámů na oltář Kristovu Matku. Naučila s úctou pokleknout u Panny a Matky.

Významnou věcí je, že Otec všeho života odevzdal své věčné Slovo nikoliv muži, ale ženě, které se podřídilo na dlouhou část svého života. Nejméně třicet let strávilo v závislosti na Marii. Je to jakoby nadřazené postavení ženy.

Čím více Kristus trpěl, tím více kolem něho přibývalo žen. Pravděpodobně ony, jeruzalémské ženy, umyly Kristovo tělo. Byly mezi nimi jistě ty, které nad ním plakaly a měly s ním soucit během cesty na Kalvárii. Podle tradice to byla Veronika, která mu šátkem utřela tvář a byla za to nádherně odměněna. Ale byla to především jeho Matka, věrná až pod kříž. Pravděpodobně ony přinesly vodu zdola až nahoru, aby omyly Kristovo tělo, ony je uložily do hrobu. Takové drobné a zvláštní služby potřeboval právě od nich.

Takové je také vaše poslání v Církvi. Je třeba Krista, toho velkého, mystického Krista, žijícího v Církvi do dnešních dnů, usmívajícího se i trpícího, zahrnout péčí, pečlivou a zvláštní. Kristus žije v Církvi, v našich bratřích, v těch všech, které vidíme kolem sebe. Tak jako tehdy ženy v evangeliu svěřily Kristu, jeho lidské osobě, celé své srdce, tak se vy nyní musíte s dojemnou péčí starat o Krista, který nadále trpí v Církvi.

Kristus postavil do světa žen potřebu vyznávat ho před lidmi. Pěkně to vyjadřuje poslání Marie Magdalény, která má z po-

věření Mistra jít a oznámit bratřím: *Vystupuji k Otci svému a Otci vašemu, k svému Bohu a Bohu vašemu.*

Evangelia nezaznamenala ani jeden případ neposlušnosti žen vůči Kristu. S Tomášem tomu bylo jinak, také s Petrem, o Jidášovi ani nemluvě. Zaznamenala však mnoho naléhavých modliteb žen. Tak např. žena kananejská: *Vyhov'ji, Pane, říkají znučení apoštolové, protože za námi křičí. Udělej jí, oč prosí.* Takových příkladů je více a ukazují, co je vaší největší silou: Modlitba, důvěra v Církev, poslušnost k Církvi, vnitřní pravdivost a upřímnost. To vše vyžadoval Kristus od žen, které ho obklopovaly, a jistě své nároky nezměnil. Kristus žijící v Církvi vymáhá dnes od vás totéž a my velmi počítáme s vaší tichou, klidnou naléhavostí, spoléháme na vaši víru a důvěru, které musíte chovat k Církvi.

Někdy se vám může zdát úkol, který spočívá na ženě, příliš těžký, protože je to úkol – služebnice. Ale právě matku Ježíš blahoslavlil. Jestliže se žena rozhodne zaujmout takové postavení, jaké zaujala Maria, tehdy kraluje. Kraluje velkou láskou a ochotou obětovat se pro nového člověka.

Byl tu nutný vzor pro oba, pro svět mužů i pro svět žen. Příkladem nerozlučný a sjednocující. To byl Ježíš Kristus. Bůh živý, oživující, usmívající se a sjednocující lidský rod, a při něm přítomná svatá Boží Rodička, svatá Boží Živitelka, Matka Církve, Matka Boží i naše.

Róžaniec 10/02

Kostel Panny Marie Pomocnice křesťanů a středisko mládeže ve Zlíně

Na největším zlínském sídlišti Jižní svahy můžeme vidět již rok nový kostel Panny Marie Pomocnice křesťanů a středisko mládeže. Právě před rokem – 8. května 2003 – proběhlo svěcení.

Myšlenka vybudování nového kostela ve Zlíně vyvstala již ve 30. letech minulého století. Pak našla své pokračování v 70. letech a teprve po roce 1989 dostalo toto úsilí konkrétní podobu. Od roku 1990 ve farnosti pracují salesiáni.

Základní kámen kostela posvětil papež Jan Pavel II. na Velehradě v dubnu 1990. Město darovalo farnosti pozemky, a tak mohlo být na tomto místě 2. října 1998 olomouckým arcibiskupem Janem Graubnerem posvěceno středisko mládeže. Tato stavba nebyla určena jen pro

Se stavbou se začalo 31. ledna 2000 požehnáním staveniště. Z hlediska finanční náročnosti byla stavba rozdělena na tři etapy:

- kostel,
- ubytování pro komunitu a zázemí budoucí farnosti,
- klubovny, učebny a společenský sál.

Postupně se zjistilo, že nejlepším a nejlevnějším řešením bude dokončení celého areálu i s hřbitvem a společná kolaudace stavby. Dodavatelem stavby byla firma SOPOS z Dubu nad Moravou, která měla četné zkušenosti se stavbami kostelů na Moravě. Zvláště jsme uvítali možnost účasti brigádníků a tím také ušetření finančních prostředků.

Od samotného začátku stavby jsme byli mnohokrát ujištěni

mladým lidem pro jejich lidskou i duchovní formaci.

Jsme vděční všem, kdo se doposud podíleli na realizaci toho-

kalendáře ještě zaplatit 2 mil. korun firmám, které se na stavbě podílely.

Proto se obracím na vás, milí čtenáři Světla, o pomoc, pokud je to ve vašich silách a možnostech. Vim, že potřebných je vždycky dost. Pokud budete na

to díla. Doposud chybí některé liturgické předměty v kostele – křtitelnice, kropenka, dokončená světla, ale i vlastní vybavení sakristie. Ale to, co nám působí starosti, je právě nedostatek finančních prostředků na splácení úvěru a také to, že v letošním roce kromě splácení úvěru jsme povinni podle splátkového

nás pamatovat, už teď vám vyjadřuji upřímně Pán Bůh zaplat. Na všechny dárce pamatujeme v modlitbě a při mši svaté.

(Na vaši žádost vám rádi zašleme složenky. Číslo účtu banky je 1400 138 329 /0800)

*Za celou farnost Zlín
P. Vojtěch Glogar, SDB
administrátor farnosti*

volnočasové aktivity mládeže, ale pravidelně se zde konaly také bohoslužby. Nedělních mší svatých se zde účastnilo asi 250 věřících, což byla nejvyšší možná kapacita objektu. Ale už tím se zde tvořilo společenství lidí, kteří měli k tomuto místu svůj osobní vztah.

Během roku 1999 se podařilo vypracovat celý projekt a v listopadu téhož roku Magistrát města Zlína vydal stavební povolení.

znameními Boží dobroty a přímluvou Panny Marie. Vděčnost za tuto Boží přízeň se nejloubeji projevila v den svěcení kostela 8. května 2003, kdy otec arcibiskup Jan Graubner nový kostel posvětil. V září téhož roku byly pro veřejnost otevřeny prostory střediska mládeže, které jsou částečně pod kostelem, částečně v levém křídle stavby. Mnohé je ještě v začátcích, ale jsme vděční za to, že objekt může sloužit těm, kterým je určen –

KRÁTKÉ ZPRÁVY

Príspevky na kongresu historiků konaném v roce 1998 se staly základem publikace o inkvizici, kterou budou 15. června prezentovat kardinálové Etchegeyay, Cottier a Tauran.

Cílem publikace je předložit skutečná fakta, odstranit nedorozumění a falešné interpretace a poskytnout historické hodnocení tohoto fenoménu. Inkvizice byla založena pro potírání skutečného problému, herezí, které ohrožovaly víru lidí, jednotu Církve a mír ve společnosti. První církevní soudy byly ustaveny na přelomu 12. a 13. století, aby bojovaly s katarstvím.

ACI, RC, 12. 6. 2004 - Res Catholica
* * *

V deseti čínských provinciích bylo o letošních Velikonocích pokřtěno přes 1300 katolíků. Celkové číslo bude vyšší. Nejvyšší počet křtů byl v diecéze Heng-šui v provincii Hebei – 285.

Katechumeni absolvovali dvouletý kurz katechismu, Pisma a modlitby.

Zenit, 14. 6. 2004 - Res Catholica

Papež Jan Pavel II. ohlásil při slavnosti Božího Těla Rok eucharistie. Zahájen bude letos v říjnu na Mezinárodním eucharistickém kongresu v mexické Guadalajaře. Zakončením Roku eucharistie bude shromáždění řádného synodu biskupů ve Vatikánu příští rok.

PAPEŽ PIUS XII. (20)

„Teprve před rokem Němci bezpodmínečně kapitulovali. Němci byli vydáni vítězům na milost a nemilost. Říše byla zničená, totálně do základů zničená. Pryč byl strach a respekt před ‚tedeschi‘. Byli to vesměs všichni dohromady zločinci, jak bylo řečeno. Zbyly hrůzy koncentráků, kolektivní vina – no ano, ovšemže to zbylo. Ale lidé se ptali, kdo byl úhlavním nepřítelem Němců? Francouzi. Pomsta za Oradou! Právo měli. To museli tam ti venku taky uznat, samozřejmě!“

„Ti tam venku?“

Tonio ukázal přes skleněné dveře na ulici Via Veneto. Zdálo se, že se v tuto pozdní hodinu loudá na Via Veneto půl Říma.

„Samozřejmě,“ ozval jsem se jako ozvěna, „když to tak člověk uváží, nebyl tehdy právě čas k bratříčkování. Nebylo ještě zapomenuto a nedalo se odpustit.“

„No vidíš, Constantino, a proto se Římanům muselo zdát také jako zázrak, když uviděli z lůžkového vozu z Milána vystupovat francouzské a německé kardinály ruku v ruce. Římané si mnuli nevěřící oči. To mi můžeš věřit.“

„Vyprávěj mi to podrobněji, Tonio.“

„Zcela přesně se odehrálo následující: vlak s kardinály z Německa a vlak s rezervovaným vagonem pro francouzské kardinály zastavily na nádraží v Bologni proti sobě. Německý vlak měl zpoždění a musel čekat. Nato francouzští kardinálové pozvali své ‚úhlavní nepřátele‘, aby k nim přistoupili. Kardinál z Lille, z onoho kouřem začouzeného průmyslového města na severu, které bylo nejtěživěji postiženo okupací, prosil hraběte Galena, aby byl jeho hostem. Poskytl mu ve svém kupé dolní lůžko a sám vylezl na horní se slovy: ‚Lepší místo náleží Lvů z Münsteru.‘

Tak se stalo, že Němci a Francouzi dorazili pohromadě do Věčného města, ruku v ruce vystoupili na Termini, tak jako by se žádná válka neudála.“

Tonio se na okamžik odmlčel, potom vyprávěl dál: „Co všechno se dalo pak onoho rána v bazilice sv. Petra zažít, nebudu moci opravdu nikdy zapomenout. Papež seděl na trůnu, který byl postaven nad Petrovým hrobem. Odhadem dvacet tisíc lidí se sešlo pod Michelangelovou kupolí; lidé stáli těsně natlačeni hlava na hlavě, seděli na tribunách, které byly zřízeny po obou stranách uzavřené prostřední lodi. Reflektory, namontované nahoře na spirálových mramorových sloupech, soustředily své proudy světla na trpytí, zlatý střed – na trůn.“

Ranní slunce dopadalo okny v kupoli, tříštilo se v prostoru síně, šířilo se měkkými záblesky nad oltáři, kůry, balkony, římsami. Zdálo se, že se obrazy na stropě a na stěnách v rozptýleném světle rozpouštějí a rozplývají v barvách. Tak vznikl dojem, jako by kolem středu, trůnu, a kolem lidí okolo trůnu ustupovaly zdi, jako by se kupole do nekonečnosti rozšiřovala. Najednou nade mnou nebylo nic než nebe. A toto nebe, když papež s tiarou na hlavě vystoupil na trůn, začalo znít a dunět a odrážet tóny, stalo se jedinečnou obrovskou rezonanční deskou.

Byly to slavné stříbrné trubky, které v lodži benediktinské auly spustily ‚marcia papale‘, papežský pochod. Existuje míra zvyšování smyslových efektů, které smísí slyšení, vidění a citění v jedinečný prožitek. Tato míra zde byla naplněna.

Potom stříbrné trubky oněměly a bouře se sama od sebe rozptýlila. Zmlkli také lidé, kteří tleskali, volali, křičeli, aniž by si byli sami vědomi, že volají a křičí. Stěny se zase napřímily.

Kupole opět klesla jako světlý zvon nad shromážděnými.

Viděl jsem staré kardinály, kteří seděli kolem papeže v nádherném purpuru, jak se zvedli, sešli dolů střední chodbou a zahnuhli do boční lodi baziliky. Věděl jsem, že teď jdou pro své nové bratry, kteří leží v kapli svátosti před svatostánkem tváří na stupních a v tomto gestu poníženosti očekávají svou hodinu.

Jaká symbolika na každém kroku!

Netrvalo dlouho a průvod se vrátil. Staří kardinálové vzali třicet nových do svého středu. Když procesí zabočilo opět do střední chodby, která ústila jako široká a slavnostní ulice na stupně ke trůnu, všechny reflektory se stáčely na skupinu vyvolených, kteří byli vedeni svými úřadujícími bratry krok za krokem blíž k papeži. Svazky světla, přesahující ramena kráječících, rozzářily purpur rouch a spočinuly pak na postavě jednoho muže, jenž přečínal všechny o hlavu, přitahoval pohledy všech a již samotný jeho zjev ho posunul do středu této scény. Při pohledu na něj se davem rozproudivly vlny vzrušeného šepotu. Nejprve potlačovaně, předáváním od úst k ústům, potom se začalo tleskat, volat, freneticky křičet, rozvášněným procesím se neslo volání od sloupů ke sloupu, od klenby ke klenbě: ‚Il Conte Galen! Il Conte Galen!‘

Najednou se zdálo, že všechny ty tisíce lidí přišly jen proto, aby ho viděly, aby ho s jásotem uvítaly. Sami Američané, kteří stáli pohromadě, aby pozdravili svého ‚Spellmana‘, uznávali bez závisti: ‚He was the star.‘

Když Galen dosáhl prvního stupně trůnu a vyprostil se ze skupiny ostatních, aby vystoupil vzhůru, vzedmula se kolem trůnu bouře nadšení jako vichřice, dunivě a vytrvale. Tiskoví zpravodajové, kteří vše sledovali na přednostních místech, vrhali vzrušená slova na papír. Rozhlasoví reportéři volali do svých mikrofonů: Je to obr – při-

bližně dva metry vysoký (přesně 1,94 m) – vypadá jako svatý Michael – před námi stojí z potupy a ponížení očištěné a vzkříšené Německo.

To byla slova, která byla v opojení z okamžiku volána od sv. Petra do světa, který byl ještě plný nenávisti, plný hnusu proti všemu německému.

Biskup z Münsteru stoupal těžce, slavnostně, stupeň za stupněm. Potom sklonil obr obě kolena před papežem. Nato nastalo ve Svatém Petru hrobové ticho. Takové ticho, že v zapnutých amplionech bylo slyšet šustění těžkého vyšívaného ornátu papeže. Potom úplně pomalu, nadmíru slavnostně nasadil papež před sebou klečícímu červený klobouk, znamení kardinálské hodnosti. K tomu pronesl papež předepsaná slova: ‚Rudá barva klobouku ať je ti znamením, že se až k prolití vlastní krve zaručuješ za práva svaté církve.‘

Potom se sklonil papež nad svým kardinálem tak, aby ho mohl obejmout, a řekl ještě něco, co nebylo přenášeno.

Hrabě Galen se zvedl, obrátil se zpět k davu a sešel po schodech dolů. V této chvíli byly všechny pohledy, všechny filmové kamery namířeny na něj. Existoval jen jásot, nadšení a obdiv k tomuto muži, jehož jednání vůči svrženému tyranovi nadchlo svět, jehož činy se staly všude proslulými. Uchvátil všechny diváky, i samy kardinály, samy diplomaty na čestných místech. Těm několika Němcům, kteří žili v Římě a nebyli internováni, a několika těm, jimž se poštěstilo nějak vycestovat z obsazeného Německa, tekly slzy po tvářích...“

„Dobře to chápu,“ řekl jsem Toniovi, který nyní mlčel a držel svou sklenici zasněženou v ruce, „dobře chápu, že tě to dojíhá, když na vše zpětně vzpomínáš.“ Vzal jsem mu sklenici.

„Pojď, je čas jít.“

(Pokračování)

IZRAEL – (CENOVÁ REVOLUCE!!!) – letecky z Prahy, hotel, polopenze, klima-bus, pojištění, průvodce – 18. 10. – 25. 10., 25. 10. – 1. 11., 1. 11. – 8. 11. – 13 840 Kč!!! + letištní taxy. ● **FATIMA** – Lurdy, La Saletta, Garabandal, Monserrat, Santiago de Compostela aj. – 9. 8. – 21. 8. – 9 990 Kč!!! ● **MEDŽUGORJE** + 2 dny u moře – 11. 8. – 17. 8. – 2 090 Kč ● **LA SALETTA** – pobyt – duchovní cvičení – hotel – polopenze – 23. 8. – 28. 8. – 5 490 Kč ● **MEDŽUGORJE – KLASIK** 4+0 – 8. 9. – 14. 9. – 1 940 Kč ● **MEDŽUGORJE – JADRAN** 4+4 – 8. 9. – 18. 9. – 3 740 Kč ● **ITÁLIE** – Řím, Assisi, Florencie, Loreto, San Giovanni Rotondo aj. – 13. 9. – 20. 9. – 7 990 Kč ● **KORSIKA – ITÁLIE** – Pisa, Florencie, okruh Korsikou + pobyt aj. – 24. 9. – 3. 10. – 6 990 Kč!!! ● **INDIE – NEPÁL** – velký okruh – Kalkata, Varanásí, Káthmándú – 5. 10. – 21. 10. – 45 990 Kč ● **MEXIKO – GUADALUPE** + pyramid, Aztékové – poznávací okruh s pobytem u Tichého oceánu – 18. 11. – 29. 11. – 35 990 Kč ● Přihlášky a informace: **AVETOUR** – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, 494 377 654, e-mail: avetour@dobruska.cz ● www.avetour.cz

UNIKÁTNÍ KOSTEL SV. PETRA A PAVLA OTEVŘEN OPĚT VEŘEJNOSTI

Akce: **Rekonstrukce interiéru kostela sv. Petra a Pavla v Ledči nad Sázavou dokončena.** ● Investor: **Děkanský úřad v Ledči nad Sázavou z darů věřících a firmy Sudex s.r.o.** ● Kontakt: **Tomáš Zdechovský**, (tiskový mluvčí ledečské farnosti), tel.: + 420 608 342 383, e-mail: zdechovsky@christnet.cz

Unikátní goticko-renašancní památka otevřena veřejnosti

Farnost musí dát peníze na záchranu další vzácné gotické památky **Ledeč nad Sázavou** – Chrám sv. Petra a Pavla v Ledči nad Sázavou byl opět v neděli po čtyřech týdnech generální rekonstrukce interiéru otevřen veřejnosti. Během ní prošly opravou všechny zdi interiéru a následně byla provedena výmalba chrámu.

„Původní rozpočet rekonstrukce interiéru činil 177 000 Kč. Náklady se ale vyšplhaly na 190 400 Kč,“ říká pastorační asistentka ledečské farnosti Jana Kubátová. Podle Kubátové byly náklady uhrazeny především z drobných darů věřících a z příspěvku jedné soukromé firmy působící v Ledči nad Sázavou (Schäfer Sudex, s.r.o.).

Loď kostela sv. Petra a Pavla patří k evropským a nejspíše i k světovým unikátům. Žebrovní klenby lodi postavené v první polovině 16. století je vytvořeno z pásů pálené hrnčířské hlíny.

Původně po výmalbě měla začít rekonstrukce varhan a topení chrámu, které si vyžádají částku přes 250 tisíc korun. Z důvodu havarijního stavu ojedinele zachovalého gotického kostela v Sačanech nedaleko obce Vrbka u Ledče nad Sázavou bude muset farnost rychle hledat finanční prostředky na opravu tohoto kostela. Prostředky na nejnnutnější opravy střechy jsou vyčísleny nejméně na částku 50 tisíc korun.

Farnost investovala do oprav a údržby památek na Leděcku za posledních 10 let téměř 2 milióny Kč. V současné době se uvažuje o vytvoření multikulturní místnosti v prostorách ledečského děkanství, jejíž zřízení obnáší investici téměř 200 tisíc Kč.

Tomáš Zdechovský

V neděli 4. července 2004 proběhne v poutním kostele Panny Marie Karmelské v **Kostelním Vydrní** program určený zvláště **pro muže** (ale nejen pro ně): v 8.30 hod. přednáška P. Vojtěcha Kodeta, O.Carm. o **duchovním životě z pohledu mužů**, v 10.00 hod. mše svatá.

Občanské sdružení CENAP pořádá v Brně 26. 11. 2004 od 10 do 18 hod. konferenci na téma Otcovství, otec v těhotenství, otec u porodu, otec v rodině; konference je určena všem, kdo se zabývají problematikou přípravy k porodu a výchovou k rodičovství.

Konference je podpořena Ministerstvem zdravotnictví České republiky v rámci projektu č. 9003. Místo konání: konferenční sál v sídle Kanceláře veřejného ochránce práv Údolní 39, 602 00 Brno. Bližší informace a přihlášky na adrese: CENAP Hybešova 40, 602 00 Brno, tel./fax: nebo tel: 543 254 891, 543 331 470-2, e-mail: cenap@volny.cz; www.volny.cz/cenap.

Příspěvek na konferenci – platba do 19. 11. včetně, členové CENAP 250 Kč, ostatní 300 Kč za osobu, manželský pár 400 Kč, složenkou (na žádost pošleme z CENAP) převodem z účtu (číslo účtu: 150689165/0600), variabilní symbol 261104, v hotovosti v Poradně pro ženy a dívky, Hybešova 40, Brno. V případě pozdější platby a v den konání konference je poplatek: pro členy CENAP 300 Kč, pro ostatní 400 Kč za osobu.

Liturgická čtení

Neděle 27. 6. – 13. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,16b.19-21

Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11

Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)

2. čt.: Gal 5,1.13-18

Ev.: Lk 9,51-62

Pondělí 28. 6. – památka sv. Ireneje

1. čt.: Am 2,6-10.13-16

Ž 50(49),16bc-17.18-19.20-21.22-23

Odp.: 22a (*Uvažte to, kdo zapomináte na Boha!*)

Ev.: Mt 8,18-22

večer: vigilie slavnosti sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 3,1-10

Ž 19(18),2-3.4-5

Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)

2. čt.: Gal 1,11-20

Ev.: Jan 21,15-19

Úterý 29. 6. – slavnost sv. Petra a Pavla

1. čt.: Sk 12,1-11

Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9

Odp.: 5b (*Pán mě vysvobodil ze všech mých obav.*)

2. čt.: 2 Tim 4,6-8.17-18

Ev.: Mt 16,13-19

Středa 30. 6. – svátek Výročí posvěcení olomoucké katedrály (v ostatních diecích: nez. pam. Svatých prvomučedníků římských)

1. čt.: 1 Král 8,22-23.27-30 (nebo jiné z Lek. V)

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibýtek, Hospodine zástupů!*)

Ev.: Mt 16,13-19 (nebo jiné z Lek. V)

Čtvrtek 1. 7. – ferie

1. čt.: Am 7,10-17

Ž 19(18),8.9.10.11

Odp.: 10b (*Hospodinovy výroky jsou pravdivé, všechny jsou spravedlivé.*)

Ev.: Mt 9,1-8

Pátek 2. 7. – ferie

1. čt.: Am 8,4-6.9-12

Ž 119(118),2.10.20.30.40.131

Odp.: Mt 4,4 (*Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.*)

Ev.: Mt 9,9-13

Sobota 3. 7. – svátek sv. Tomáše

1. čt.: Ef 2,19-22

Ž 117(116),1.2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 20,24-29

Breviář pro laiky

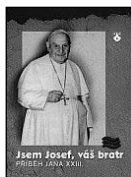
Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	27. 6.	28. 6.	29. 6.	30. 6.	1. 7.	2. 7.	3. 7.
Antifona	812	1708	1405	1637	873	889	1673
Žalm	783	786	786	783	783	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	812	1708	1406	1638	873	889	1673
Antifony	813	828	1407	1639	874	890	1413
Žalmy	813	828	813	813	874	890	813
Kr. čtení a zpěv	816	1710	1407	1639	877	893	1674
Antifona k Zach. kantiku	702	1403	1407	1639	877	894	1413
Prosby	817	1711	1407	1640	878	894	1675
Záv. modlitba	702	1403	1408	1640	878	894	1413
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	1264	792	879	895	792
Antifony	818	833	1408	863	879	895	910
Žalmy	818	833	1265	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	1408	1641	882	898	1676
Záv. modlitba	702	835	1408	1640	882	898	1413
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	807	821	1409	1409	1642	883	900
Antifony	808	822	1404	1410	1643	884	900
Žalmy	808	823	1670	1678	1643	884	901
Kr. čtení a zpěv	810	825	1404	1410	1646	887	903
Ant. ke kant. P. M.	702	703	1404	1411	1647	887	904
Prosby	811	826	1405	1411	1647	888	904
Záv. modlitba	702	702	1405	1408	1640	888	904
Kompletář	1238	1242	1238	1242	1254	1260	1238

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Giorgio Zevini - Pier Giordano Cabra:
LECTIO DIVINA 14 - Všední dny liturgického mezidobí (18.-25. týden, roční cyklus 2)

Ediční řada Karmelitánského nakladatelství vychází z biblických textů nedělního i feriálního lekcionáře, jejichž poselství je dále rozvinuto metodou „lectio divina“. Nejprve je každá perikopa prostřednictvím krátké exegeze představena a zasazena do souvislostí. Komentář poukazuje na stěžejní myšlenky úryvku. Následuje krátká meditace, v níž se biblické poselství převádí do osobní roviny, a podněty pro modlitbu, inspirovanou biblickým textem. Po modlitbě nás úryvek z díla některého z církevních otců, reagující na liturgický text, přivede do stadia kontemplace. Na závěr je nám nabídnut jeden verš jako slovo, které si máme připomínat během celého dne. Tato řada může být přínosem pro všechny, kdo hledají soustavné vedení pro duchovní četbu Bible.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., zúž. A5, 320 stran, 275 Kč*

JSEM JOSEF, VÁŠ BRATR
Sestavil Robert Rothmann

Drobné příběhy ze života papeže Jana XXIII.
*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 162x116 mm, 80 stran, 95 Kč*

Alexandr Meň: ROZBÍT LED - KŘESŤAN VE SPOLEČNOSTI (výbor z díla)

Výbor chce ukázat Meňovo dílo v jeho rozmanitosti. Alexandr Meň byl ruský pravoslavný kněz, který byl 9. září 1990 poblíž Moskvy zavražděn. Stal se tak jedním z novodobých mučedníků, jejichž odvaha hlásat Boží slovo vhod i nevhod je příkladem i posilou pro všechny, kdo chtějí nést Kristův kříž uprostřed tohoto světa.

Triáda, brož., přebal, 190x142 mm, 276 stran, 249 Kč

Martin Zandler: KŘESŤAN A ZDRAVÍ

MUDr. Ing. Zandler, neurolog, ukazuje, že v péči o zdraví lze užívat nejen přirozené, ale i duchovní prostředky. Křesťanská víra v sobě skrývá mimo jiné i mocný terapeutický potenciál, který nám Hospodin zdarma a s láskou nabízí. Trpělivou snahou je možné nemocím často účinně čelit, přesto je nepochybné, že určitému utrpení se nikdy zcela nevyhneme. Nemoc pro nás však může mít nenahraditelný význam, může nás dokonce vést k Tomu, který je „cesta, pravda i život“.

Trinitas, brož., zúž. A5, 104 stran, 149 Kč

ThDr. Josef Kašpar: ZÁKLADY KATOLICKÉ VĚROUKY (Část II.: Věrouka - dogmatika)

Reprint pátého nezměněného vydání z roku 1922.
Michael S.A., brož., A5, 296 stran, 190 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzertce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticem.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticem.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.